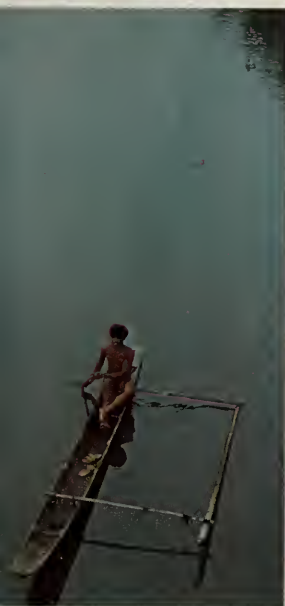

DE STER

Januari 1983 · 83ste jaargang
Nummer 1

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Eindredacteur: M. Russell Ballard.

Hoofdedacteur: Larry A. Hiller, **Adjunct-redacteur:** David Mitchell,

Stafmedewerkster: Bonnie Saunders, **Vormgeving:** Roger Gylling Redactie.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, NL-3581 PL Utrecht.

Nieuwsredacteur: George Ph. M. Kraanen, Spoorlaan 15, NL-3721 PA Bilthoven.

INHOUDSOPGAVE

En Petrus ging naar buiten
en weende bitter,

President Gordon B. Hinckley 1

Zijn naam op ons nemen,

Ardeth G. Kapp 6

Vraag en antwoord,

Susan Zmolek en

Roger A. Hendrix 14

Het ontdekken van Gods liefde,

Maureen Derrick Keeler 17

Russell M. Nelson:

Een voorbeeld van gehoorzaamheid,

Lane Johnson 20

Ons evenwicht bewaren:

excessen herkennen en weerstaan,

O. Don Ostler 27

Het geheim van Cebu,

Richard M. Romney 31

KINDERSTER

Hij is opgestaan!

Virginia Sargent 1

Zijn broer dienen,

Nanette Larsen 3

Gaan roodborstjes naar de hemel?

Alice Stratton 6

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1983 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

EN PETRUS GING NAAR BUITEN EN WEENDE BITTER

President Gordon B. Hinckley
Raadgever in het Eerste Presidium

Toen het laatste avondmaal was beëindigd, verlieten Jezus en zijn discipelen Jeruzalem en gingen op weg naar de Olijfberg. Wetende dat zijn verschrikkelijke beproeving ophanden was, sprak Hij met degenen die Hem lief waren en Hij zei tegen hen:

„Gij zult allen aan Mij aanstoot nemen (dat wil zeggen: Hem ontrouw worden) in deze nacht. . . .

Petrus antwoordde en zeide tot Hem: Al zouden allen aanstoot aan U nemen, ik nooit!

Jezus zeide tot hem: Voorwaar, Ik zeg u, in deze nacht, eer de haan kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen.

Petrus zeide tot Hem: Zelfs al moest ik met U sterven, ik zal U voorzeiker niet verloochenen.” (Matteüs 26:31, 33–35.)

Kort daarop vonden de afgrijselijke zielestrijd en vervolgens het verraad in de hof van Getsemane plaats. Toen het gezelschap op weg ging naar het huis van Kajafas, „volgde (Petrus) Hem van verre tot aan de hof van de hogepriester, en binnengekomen zijnde, ging hij tussen de dienaars zitten om de afloop te zien”. (Matteüs 26:58.)

Terwijl de schijnvertoning van dat verhoor plaatsvond en Jezus' aanklagers Hem in het aangezicht spuwden en Hem met hun vuisten sloegen, werd Petrus opgemerkt door een slavin, die naar hem toekwam en zei: „Ook gij waart bij Jezus, de Galileeër.

Maar hij loochende het ten aanhoren van allen en zeide: Ik weet niet, wat gij zegt. Toen hij naar het portaal ging, zag een andere hem en zij zeide tot hen, die daar waren: Die man was bij Jezus, de Nazoreeër.

En wederom loochende hij het met een eed: Ik ken de mens niet.

Even later kwamen zij, die daar stonden,

naar Petrus toe en zeiden: Waarlijk, ook gij behoort tot hen, want ook uw uitspraak verraadt u.

Toen begon hij zich te vervloeken en te zweren: Ik ken de mens niet. En terstond kraaide een haan.

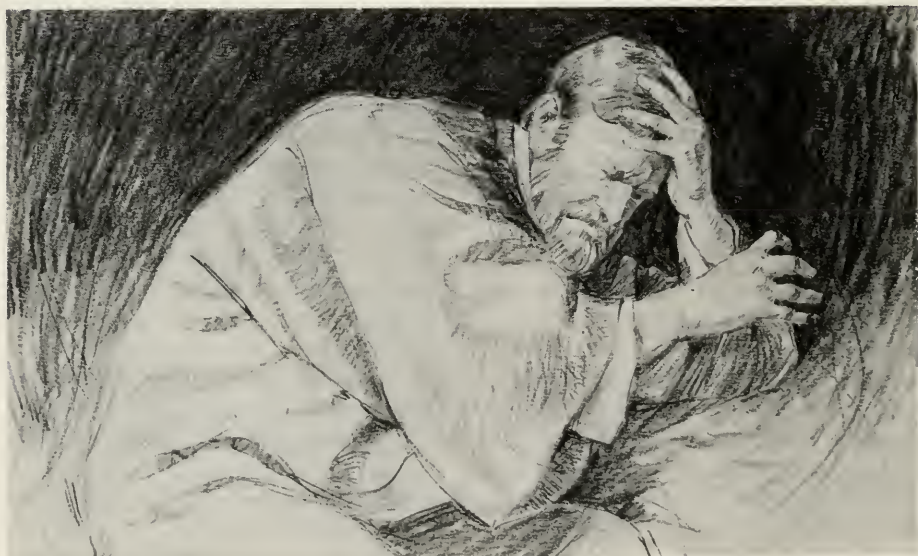
En Petrus herinnerde zich het woord, dat Jezus gesproken had: Eer de haan kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen. *En hij ging naar buiten en weende bitter.*" (Matteüs 26:69-75; cursivering toegevoegd.)

Bij het lezen van dit verhaal gaat mijn hart uit naar Petrus. Zovelen onder ons hebben zoveel met hem gemeen. Wij zweren onze trouw; wij herhalen ons vaste voor-nemen om sterk te zijn; wij verklaren

plechtig, soms zelfs in 't openbaar, dat wat er ook moge gebeuren, wij het goede zullen doen, wij pal zullen staan voor de juiste zaak, wij onszelf en anderen trouw zullen blijven.

En dan begint de druk toe te nemen. Soms is dat de druk die uitgaat van de samenleving. Soms betreft het de eigen begeerten. Soms gaat het om verkeerde ambities. Er volgt een verslappen van de wilskracht en een verminderen van de zelfdiscipline. Er wordt gezwicht voor verleiding, hetgeen gevolgd wordt door wroeging, zelfbeschuldiging en bittere tranen van berouw.

Een van de meest tragische dingen die wij haast dagelijks meemaken, is de tragiek

van mensen die, ondanks hun hoge doelstellingen, weinig tot stand brengen. Zij hebben edele motieven. Het ideaal dat zij beweren na te streven is lofwaardig. Hun prestatievermogen is groot. Hun zelfdiscipline is echter ondermaats. De traagheid krijgt vat op hen. Hun lusten en begeerten ondermijnen hun wilskracht. Daarbij moet ik denken aan iemand die ik heb gekend, een man die geen lid was van de kerk. Hij was afgestudeerd aan een beroemde universiteit. Hij had onbeperkte mogelijkheden. Als jongeman met een uitmuntende opleiding en een geweldige kans om er alles van te maken, koesterde hij grootse toekomstdromen en werkte hij aan de vervulling ervan. Bij de firma waar hij in die beginjaren werkzaam was, maakte hij de ene promotie na de andere, en iedere keer waren zijn verantwoordelijkheden en vooruitzichten nog groter en nog beter. Binnen niet al te lange tijd bekleedde hij een toppositie in zijn maatschappij. Al die promoties hadden hem echter doen belanden in de eeuwige ronde van de cocktail-parties. Hij kon het niet aan – zoals zovelen. Hij werd alcoholicus, slachtoffer van een verlangen dat hij niet kon beheersen. Hij riep wel hulp in, maar was te trots om zich te onderwerpen aan de leefregel die hem werd opgelegd door degenen die trachtten hem te helpen.

Zijn neergang was als die van een vallende ster, die op tragische wijze in één nacht uitbrandt en verdwijnt. Ik deed jarenlang navraag bij de ene vriend na de andere, voordat ik tenslotte vernam hoe navrant zijn einde was geweest. Deze man, die begonnen was met zulke geweldige ambities en die zo begaafd was geweest, was gestorven in de sloppen van een van onze grote steden. Net als Petrus vanouds, was hij overtuigd geweest van zijn eigen

kracht en zijn vermogen om aan alle verwachtingen te voldoen. Hij had dat vermogen echter verloochend; en ik ben ervan overtuigd, dat naarmate zijn mislukking onherroepelijker werd, hij – net als Petrus – naar buiten moet zijn gegaan en bitter moet hebben geweest.

Mijn gedachten gaan uit naar nog een andere man. Ik heb hem goed gekend. Hij werd lid van de kerk toen ik, heel lang geleden, zendeling was in Groot-Brittannië. Hij had een probleem met roken. In de eerste jaren van zijn lidmaatschap bad hij om de kracht om die gewoonte te overwinnen, en de Heer verhoorde zijn gebed en gaf hem inderdaad die kracht. Hij vertrouwde in alles op God en zijn leven was vervuld van een vreugde die hij tot op dat moment niet had gekend. Maar er gebeurde iets. Er werd druk op hem uitgeoefend door zijn familie en door de maatschappij. Hij ging zijn normen een stuk lager stellen en gaf toe aan zijn verlangen. De lucht van brandende tabak bracht hem ten val. Ik kwam hem een paar jaar later tegen en we praatten samen over de „goede, oude tijd” die hij in de kerk had gekend. En net als Petrus weende hij bitter. Hij gaf eerst dit en vervolgens dat de schuld, en al luisterend kreeg ik de neiging de woorden van Cassius aan te halen:

De schuld ligt niet bij ons gesternte,
Brutus,
doch bij onszelf, dat wij zo nietig zijn.
Julius Caesar, eerste bedrijf, tweede toneel.)

En zo zou ik door kunnen gaan over hen die met nobele doelstellingen zijn begonnen, maar daarna verslapten, of over degenen die krachtig op gang komen, maar slap eindigen. Het zijn mensen die geneigd zijn tot zelfzucht, die hun edelmoedige instincten verloochenen, die

naar bezit haken en door hun egocentrische, ongeïnspireerde manier van leven verzuimen anderen deelgenoot te maken van hun talenten of geloof. Hiervan heeft de Heer gezegd: „En dit zal uw klacht zijn in de dag der bezoeking en van oordeel en van verontwaardiging: De oogst is voorbij, de zomer geëindigd en mijn ziel is niet gered.” (Leer en Verbonden 56:16.) Meer in 't bijzonder, echter, wil ik 't hebben over degenen die, net als Petrus, beweren de Heer en zijn werken lief te hebben en Hem vervolgens overluid of stilzwijgend verloochenen.

Ik herinner me nog zo goed een jongeman met een groot geloof, die een geweldige toewijding ten toon spreidde. Hij was mijn vriend en mentor in een periode van mijn leven dat ik het moeilijk had. Zijn manier van leven en zijn geestdriftig dienstbetoon weerspiegelden zijn liefde voor de Heer en voor het werk van de kerk. Langzaam maar zeker, echter, werd hij op een dwaalspoor gebracht door de vleierij van mensen die hem bij hun gezamenlijke zakenbelangen voor hun eigen karretje spanden. In plaats van hen in de richting van zijn geloof en levensstijl te voeren, liet hij zich geleidelijk tot de tegengestelde richting verleiden.

Hij zei nooit iets ten nadele van het geloof waarnaar hij eens had geleefd. Dat was ook niet nodig. Dat hij het had verzaakt bleek voldoende uit zijn veranderde levensstijl. Na vele jaren kwam ik hem weer eens tegen. Hij sprak als een ontgoocheld man. Met matte stem en neergeslagen ogen vertelde hij over zijn doelloos bestaan nadat hij eenmaal het anker van zijn eens zo geliefde geloof was kwijtgeraakt. Aan 't eind van zijn verhaal vergoot hij, net als Petrus, bittere tranen.

Onlangs had ik 't met een vriend over een

gemeenschappelijke kennis, iemand die wordt beschouwd als een man die uitstekend carrière heeft gemaakt. „Maar hoe staat 't met zijn kerkelijk leven?” vroeg ik. Hierop antwoordde mijn vriend: „In zijn hart weet hij dat 't allemaal waar is, maar hij is er bang voor. Hij vreest dat als hij ervoor uit komt dat hij lid van de kerk is en haar normen naleeft, hij niet meer zal worden geaccepteerd in de kringen waarin hij nu verkeert.”

„Zoals Petrus die zijn eigen zekere kennis loochende,” mijmerde ik, „zal de dag zeker komen, hoewel misschien pas als hij oud is, dat deze man, op momenten dat hij de dingen rustig overdenkt, zal weten dat hij zijn geboorterecht verruild heeft voor een linzengerecht (zie Genesis 25:34). En dan zullen er wroeging en verdriet en tranen zijn, want hij zal inzien, dat hij niet alleen in zijn eigen leven de Heer heeft verloochend, maar Hem in wezen ook heeft verloochend ten overstaan van zijn kinderen, die zijn opgegroeid zonder een geloof waar zij zich aan vast hadden kunnen houden.”

De Heer zelf heeft gezegd: „Wie zich voor Mij en voor mijn woorden schaamt in dit overspelig en zondig geslacht, de Zoon des mensen zal Zich ook voor hem schamen, wanneer Hij komt in de heerlijkheid zijns Vaders, met de heilige engelen.” (Marcus 8:38.)

Sta mij nu toe terug te keren tot Petrus, die Jezus verloochende en weende. Zich bewust van zijn fout en vol wroeging over zijn zwakheid, bekeerde hij zich en werd een machtige stem die getuigde van de opgestane Heer. Hij, de eerste onder de apostelen, wijdde de rest van zijn leven aan het getuigen van de zending, de dood en de opstanding van Jezus Christus, de levende Zoon van de levende God. Hij hield de hartroerende toespraak op de

Suggesties voor huisonderwijzers

Punten die desgewenst naar voren kunnen worden gebracht:

1. *Handhaaf edele
doelstellingen.*

2. *Toon door
rechtvaardig streven uw liefde
voor de Heer.*

3. *Zet uw geloof in voor
de opbouw van het koninkrijk.*

4. *Bedenk dat wij ons
leven ten goede kunnen
veranderen.*

eerste Pinksterdag, toen een menigte in hun hart werd getroffen door de macht van de Heilige Geest. Door het gezag van het priesterschap, dat hij van zijn Meester had ontvangen, genas hij, samen met Johannes, de verlamde, het wonder dat tot hun vervolging voerde. Volkomen onbevreesd sprak hij ten behoeve van zijn broeders toen dezen voor de Raad moesten verschijnen. Hij was het die het visioen ontving dat leidde tot het prediken van het evangelie aan de heidenen (zie Handelingen 2:4, 10).

Hij onderging het geketend zijn en gevangenschap en een gewelddadige dood als getuige van Degene die hem bij zijn netten vandaan had geroepen om een visser van mensen te worden (zie Matteüs 4:19). Hij bleef trouw aan de grote en dwingende opdracht die gegeven was toen de verzezen Heer in zijn laatste instructie aan zijn elf apostelen, hen

gelastte: „Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes. . .” (Matteüs 28:19.) En het was hij die, samen met Jakobus en Johannes, in deze bedeling terug naar de aarde kwam om het heilige priesterschap te herstellen, dat goddelijk gezag waardoor de kerk van Jezus Christus in deze laatste dagen werd georganiseerd en onder dewelke zij op dit moment haar taak verricht. Deze machtige werken – en nog veel meer die niet genoemd zijn – zijn verricht door Petrus, de man die eens zijn Heer heeft verloochend, de smart daarvan ervaren heeft en vervolgens boven die wroeging uit is gestegen om het grote werk van de Heiland na zijn hemelvaart voort te zetten en om deel te nemen aan de herstelling van dat werk in deze bedeling.

Welnu, als er vandaag mensen onder u

zijn die door woord of daad het geloof verloochend hebben, bid ik dat u uit het voorbeeld van Petrus troost en vastberadenheid zult ontvangen. Ook voor u bestaat er een weg, een manier om u te bekeren en uw kracht en geloof te voegen bij de kracht en het geloof van anderen, ter opbouw van het koninkrijk Gods.

Tot slot wil ik u vertellen over een man die ik ken en die opgroeide met liefde in zijn hart voor de kerk. Maar toen zijn carrière in de zakenwereld hem steeds meer opging eisen en de eierzucht hem geheel vervulde, begon hij zijn geloof te verloochenen. Zijn manier van leven werd welhaast een afwijzen van de zaak die hij voorheen zo trouw was geweest. Gelukkig, echter, hoorde hij de fluisteringen van de stille, zachte stem voordat hij te ver was afgedwaald. Hij bekeerde zich en resideert nu een van de geweldige ringen van Zion, terwijl hij tevens een

topfunctie bekleedt bij een van de grootste industriële ondernemingen van de wereld.

Geliefde broeders en zusters die misschien ook zijn afgedwaald van de kerk en haar leringen, de kerk heeft u nodig en u hebt de kerk nodig. U zult hier vele oren treffen die met begrip zullen luisteren. Er zullen vele handen zijn om u te helpen de weg terug te vinden. Er zullen harten zijn om het uwe te verwarmen. Er zullen tranen vloeien, geen bittere echter, maar vreugdevolle.

Moge de Heer u door de macht van zijn Geest aanraken ten einde uw verlangen te doen toenemen. Moge Hij uw voornemens om het goede te doen, versterken. Moge uw blijdschap vervuld zijn (zie Johannes 16:24) en uw innerlijke vrede zoet en voldoendegevend zijn bij uw terugkeer tot hetgeen waarvan uw hart altijd de waarheid heeft onderkend. □

Wenken voor de bespreking

1. Maak uw eigen gevoelens kenbaar over hoe belangrijk het is om zo te leven dat wij al onze mogelijkheden als geestelijke zoons en dochters van onze Hemelse Vader uitbuiten. Vraag het gezin naar hun gedachten.

2. Zijn er schriftteksten of aanhalingen in dit artikel,

die het gezin kan voorlezen en bespreken?

3. Zou deze bespreking meer inhoud krijgen als er van tevoren met het gezinshoofd werd gesproken? Is er voor het gezinshoofd een boodschap van de quorumleiders of van de bisschop over het „volharden tot het einde toe”?

ZIJN NAAM OP ONS NEMEN

Ardeth G. Kapp

Enige jaren geleden heb ik in het vroege voorjaar het handje van mijn kleine nichtje Shelly in de mijne genomen en hebben wij ons urenlang vermaakt door voorzichtig van de ene rots naar de andere te springen langs de bedding van een beek, die op die plek wordt beschaduwd door een aantal hoge bomen. Het klaterende water was als een muzikale begeleiding voor het dansje dat wij opvoerden: het nemen van een stap, het aarzelen, het besluiten tot de volgende stap, het voorwaartse sprongetje en vervolgens het vinden van het evenwicht vooraleer verder te gaan.

Na enige tijd werden wij aangetrokken door een grote open plek, waar een aantal grote abelen kennelijk pas was omgehakt. Ik liep door het hoge gras en hield Shelly's handje vast terwijl zij voetje voor voetje over de volle lengte van een van de gevelde reuzen liep en toen weer terug. Wij zagen hoe tere scheutjes op die lentedag aan de aarde ontsproten en hoe de sneeuwgrens zich in de verte terugtrok tot de toppen van de bergen. Het was alsof de hele natuur getuigde van Gods scheppingswerk en van zijn grote liefde voor ons.

Wij hebben onze tocht die middag voortgezet tot de avondbries ons eraan herinnerde dat ons dagje samen uit ten einde liep.

Eenmaal terug onderaan het smalle,

steile pad dat tot mijn huis voert, liet ik Shelly's handje los om haar voor te laten gaan. Onze handen plakten even aan elkaar. De warmte en de gedeelde avonturen van die dag hadden een band tussen ons gesmeed.

Net voordat wij de open plek vlakbij het huis bereikten, stopten wij even en bukte ik me om Shelly op te tillen, zodat zij in het nestje kon kijken dat een roodborstje daar in een boom had gebouwd.

Voordat ik aan het eind van die heerlijke dag, mijn nichtje (waar mijn zus mij in laat delen) lekker in haar bedje onderstopte, knielden wij samen neer en sprak ook zij haar dank uit, onder andere voor de beek, de gladde rotsblokken, de omgehakte bomen en het vogelnestje. Met een hernieuwde waardering voor diezelfde heerlijke zegeningen, stopte ik de dekens om haar heen en bukte me voor een nachtzoen. Haar beide armpjes om mijn hals leggend, trok ze mij omlaag en fluisterde in mijn oor: „Ik wou dat we ècht bij elkaar hoorden.”

„Maar, lieve schat, dat doen we ook,” verzekerde ik haar snel.

„Nee, ik bedoel ècht dezelfde familie. Ik heet Larsen en jij heet Kapp, en dat is niet hetzelfde. Als jij m'n grote zus was, zouden we hetzelfde heten.”

Hoewel ze nog erg jong was, vond ik dat zij misschien een gevoel van geborgenheid uit onze eeuwige verwantschap zou

putten, als ik haar op de een of andere manier kon doordringen van een grote eeuwige waarheid

„Shelly, wij horen heus allebei bij dezelfde familie. Zie je, wij zijn allemaal kinderen van onze Hemelse Vader, en dus zijn we één grote familie. Wij zijn allemaal broers en zussen van elkaar, en Jezus is ook onze broer, onze grote broer.”

„Wat is Jezus' achternaam dan?” vroeg ze.

„Wij kennen onze Heiland als Jezus

Christus, Shelly.” Met de zuivere onschuld van de jeugd, begon ze ons allemaal één familie te maken door mijn voornaam te verbinden aan de achternaam „Christus”.

„Nee, nee, lieve schat! Zo doen we dat niet met onze namen.”

„Waarom niet?” vroeg ze. Daar ik wilde dat zij een idee zou krijgen van de heiligheid van onze band met de Heiland, probeerde ik het als volgt uit te leggen:

„Tja, wellicht omdat we niet altijd goed

genoeg zijn. Ik voel me zeker nog niet goed genoeg.”

Zij reageerde meteen door zich op één elleboog op te richten. „Wat voor verkeerds doe jij dan? Waarom hou je er dan niet mee op? Als je dat zou doen, dan zouden we wèl allemaal één familie kunnen zijn! Dan kunnen we allemaal zijn naam gebruiken.”

Ik dacht na over het antwoord op haar simpele vragen. In gedachte hoorde ik bepaalde woorden alsof ik ze voor het eerst hoorde. En toch was het pas twee dagen geleden geweest dat ik de avondmaalsvergadering had bijgewoond waar ik geluisterd had naar diezelfde woorden. Ik had ze al zo dikwijls met mijn oren gehoord, maar nu leek het heel anders. Het was net alsof ik ze met geheel mijn hart en ziel hoorde: „. . . dat zij gewillig zijn de naam van Uw Zoon op zich te nemen, Zijner altijd indachtig te zijn, en Zijn geboden te onderhouden, die Hij hun heeft gegeven. . .” (Leer en Verbonden 20:77.)

Was dit niet precies waar we 't over hadden – de verantwoordelijkheid om die heilige naam op ons te nemen en de belofte er altijd naar te streven Hem indachtig te zijn en zijn geboden te onderhouden?

Terwijl Shelly zich kennelijk gelukkig en tevreden voelde met de uitleg die haar toen gegeven werd, heb ik door de jaren heen gezocht naar een groter begrip van deze heilige verordening, waardoor wij iedere week ons verbond om zijn naam op ons te nemen, vernieuwen. En al gebeurt dit doorgaans op zondag, welke betekenis heeft deze verordening op de andere dagen van de week? En welk verschil maakt het voor een kind, een puber, of een volwassene? Heeft het enig effect op hoe wij ons leven leiden in de

verschillende jaargetijden? Hoort het inderdaad een effect te hebben op ons leven? Kunnen wij 't ons veroorloven om deze heilige verordening als een passief gebeuren te beschouwen en toestaan dat zij een sleur wordt?

Jesus Christus kwam in de wereld „om voor de wereld te worden gekruisigd, om de zonden der wereld te dragen, en om de wereld te heiligen en van alle ongerechtigheid te reinigen;

Dat allen . . . zalig mochten worden door bemiddeling van Hem.” (Leer en Verbonden 76:41–42.)

Er is geen enkele mogelijkheid voor ons om onze eigen losprijs te betalen. Het was Christus die leed en stierf ten einde de verzoening voor ons tot stand te brengen. Het was in de hof van Getsemane dat Hij een lijden onderging dat het menselijk verstand te boven gaat. De onnoemelijke last van onze zonden bracht zo'n foltering, zo'n leed en zo'n hartzeer teweeg, dat zijn

Er bestaat geen manier waarop wij onze eigen losprijs zouden kunnen betalen, het was Christus die leed en stierf ten einde de verzoening voor ons allen tot stand te brengen.

lichamelijk en geestelijk lijden Hem uit iedere porie deed bloeden. Wanneer wij, door de gave van de Geest, in gedachten de werkelijkheid van Getsemane aanschouwen, dan is het zijn grote liefde voor ons die ons de kracht geeft om op onze

bescheiden wijze te worstelen en te lijden ten einde onze zonden te overwinnen. Kunnen wij een dergelijke liefde ooit werkelijk bevatten? Het is deze verzoening die in staat is – mits wij slechts 't onze willen doen – om ons vrij te kopen, ons te kwalificeren, ons te verlossen, ons te redden, en ons te verhogen.

Het aandeel dat wij hieraan te leveren hebben, is Christus' verzoening te aanvaarden door ons te bekeren van onze zonden, ons te laten dopen, de Heilige Geest te ontvangen, en alle geboden te gehoorzamen.

„Wij geloven dat dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie zalig kunnen worden.” (Het derde Artikel des Geloofs.) Toen wij door onze doop lid werden van zijn kerk, sloten wij een verbond met de Heiland om zijn naam op ons te nemen. *Denken wij iedere dag opnieuw aan dat doopverbond en doen wij wat werkelijk willen doen met betrekking tot die belangrijke gebeurtenis in ons leven?*

U en ik en Shelly – wij allemaal – hebben het avondmaal, een heilige verordening van het priesterschap, om ons te herinneren aan de verzoening van de Heiland. Het helpt ons onze aandacht gericht te houden op onze vorderingen op weg naar verhoging. Het is een kostbare en heilige herinnering die wij ontvangen, niet alleen op zondag, maar ook op maandag, dinsdag en woensdag; in alle jaargetijden; tijdens de hoogtepunten van ons leven, en ook tijdens de dieptepunten. De waarheid die geldt voor Shelly en voor u en voor mij, is dat onze Heiland ons ten zeerste liefheeft.

In Alma 7:11-13 lezen wij over de Zoon van God:

„Hij zal uitgaan en pijnen en smarten en

allerlei verzoeking doorstaan; . . . Hij zal de pijnen en krankheden van Zijn volk op Zich nemen.

. . . en Hij zal hun krankheden op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam Zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden.”

Het inzicht van president Romney is van grote invloed geweest in mijn leven met betrekking tot de gelegenheid die ik heb om het avondmaal te gebruiken. Hij heeft gezegd:

„Het is niet de bedoeling dat het deelnemen aan het avondmaal louter een passieve ervaring is. Wij mogen het lijden en de dood van de Heer niet gedenken zoals wij misschien de een of andere gebeurtenis uit de wereldgeschiedenis gedenken. Deelname aan het avondmaal is bedoeld als een bezielende en vergeestelijkende ervaring. De Heiland, sprekende over het avondmaal, zei: '. . . En het zal een getuigenis zijn tot de Vader, dat gij Mijner altijd indachtig zijt. . . .' (3 Nephi 18:4-9.)

Om te getuigen, moet je verstand functioneren en geconcentreerd zijn op hetgeen waarvan getuigd dient te worden. En wij moeten niet alleen nemen van de zinnebeelden van het avondmaal ter gedachte van de Verlosser, daarbij betuigende dat wij Hem altijd indachtig zijn, maar wij moeten ook voor de Vader betuigen dat wij gewillig zijn de naam van zijn Zoon op ons te nemen en dat wij zijn geboden *zullen* onderhouden. Er bestaat tegenwoordig een leerstelling in de wereld die verkondigt dat de zinnebeelden van het avondmaal letterlijk veranderd worden in het vlees en het bloed van Christus. Wij onderwijzen die leerstelling niet, want wij

weten dat enige verandering ten gevolge van de bediening van het avondmaal alleen plaatsvindt in de ziel van hen die er met hun verstand van nemen. Het zijn degenen die er werkelijk aan deelnemen die op de meest wonderbaarlijke wijze de gevolgen ondervinden, want zij ontvangen de Geest des Heren als hun voortdurende metgezel." (Uit *Conference Report* van april 1946, blz. 47.)

Juist op die momenten, broeders en zusters, dat wij ons het minst waardig voelen, het minst prettig over het op ons nemen van zijn heilige naam, en ons pijnlijk bewust zijn van onze onvolmaakt-heden, op die momenten dat het vlees zwak is en onze geest, weten wat wij *kunnen* worden, te kampen heeft met teleurstelling, kunnen wij een gevoel van

terugtrekking krijgen, een zich willen onttrekken, een gevoel dat wij, althans voor een poos, die goddelijke band met de Heiland opzij moeten zetten totdat wij waardiger zijn. Het is juist op dat moment, zelfs terwijl wij onwaardig zijn, dat ons weer de kans wordt geboden om dat geweldige geschenk van de verzoening te aanvaarden – zelfs nog voordat wij ons

hebben veranderd. Wanneer u de behoefte voelt om u te onttrekken, zult u er dan juist naar streven dichter bij Hem te komen? Zult u zich, in plaats van u te verzetten, aan zijn wil overgeven?

Het is tijdens ons worstelen, terwijl wij ernaar streven in aanmerking te komen voor de beloofde zegeningen, dat onze geest door middel van grotere nederigheid en dankbaarheid ontvankelijker wordt, en dat wij er beter op voorbereid zijn het geschenk te ontvangen wegens onze wanhopige behoefte eraan. Wij moeten haar zelfs hebben om enige eeuwige zegeningen te kunnen ontvangen.

Het doel van het avondmaalsverbond is altijd van kracht. Het geschenk wordt nog waardevoller wanneer wij het niet ingepakt laten, maar ons erop toeleggen het te gebruiken voor het gestelde doel. Nu zou ik tegen Shelly zeggen: „Ja, meisje, voeg mijn naam maar bij die van de Heiland”. Hij heeft gezegd dat dat mocht. Hij wil het zelfs. Hij wil dat wij ons prettig voelen bij het dragen van zijn naam.

En wanneer u en ik de allergrootste behoefte voelen, kan dat goddelijke geschenk onze ziel doordringen, waarna wij het kunnen openmaken en gebruiken voor het doel waarvoor het werd geschonken.

Wij moeten de avondmaalstafel in de geest naderen met een ziel die hongert en dorst naar gerechtigheid. Het is een moment voor zelfonderzoek, een moment om, zonodig, onze koers te wijzigen, en om het besluit te nemen ons leven recht te zetten. Het is een moment en een plek om een oordeel over onszelf te vellen, om tot een beter begrip te komen van de grootte van dat heilige, goddelijke geschenk, de verzoening, en van het feit dat ons wordt toegestaan zijn Geest altijd

bij ons te hebben, ten einde ons te leiden bij alles wat wij ondernemen. Naarmate wij dat geestelijke niveau bereiken, zullen wij het bondgenootschap gaan ervaren waarmee wij instemden in

Wij weten dat enige
verandering ten gevolge van
. . . het avondmaal alleen
plaatsvindt in de ziel van hen
die er bewust van nemen.

het voorbestaan: om eraan mee te werken dat iedereen die onder het plan valt zalig wordt en het eeuwige leven beërft.

Wanneer de Geest onze voortdurende metgezel wordt, zullen onze dagen anders worden. Doordat deze Geest weerspiegeld wordt in ons taalgebruik, in ons dagelijks werk, op school, in het verkeer, op de markt, zal ons gedrag geleidelijk, dag aan dag, onzelfzuchtiger worden, ons verlangen om te dienen constanter, zullen onze betrekkingen met anderen beter worden, en zullen we merken dat wij her en der met goede werken bezig zijn. Steeds. Wij zullen niet alleen zijn naam op ons hebben genomen, maar ook zijn beeld in ons gelaat hebben ontvangen (zie Alma 5:14).

Deze proef is al eens eerder genomen, zelfs toen Christus nog leefde. Een paar mannen werden tot zijn intiemste vriendenkring toegelaten, waarna deze eersten van zijn discipelen met de dag meer liefde en begrip ten toon begonnen te spreiden en hun geestelijke groei bleek uit hun toenemende macht en kracht en invloed.

Voor Paulus was dit proces nog dramatischer. Op de weg naar Damascus kwam hij de Heiland tegen, en vanaf dat moment waren zijn woorden, zijn daden, zijn loopbaan en zijn dagelijkse levenswandel anders.

Hebben wij deze ontmoeting ervaren op onze weg naar Damascus, of misschien onder minder dramatische omstandigheden? Wanneer dit eenmaal plaatsvindt, zal het ons worden toegestaan wonderen te aanschouwen. Wij zullen ze beter begrijpen en er zelfs deel aan hebben. Er zullen levens worden veranderd wanneer wij elkander meer gaan zien zoals onze Heiland ons ziet. Wij zullen elkander willen onderwijzen zoals Hij ons zou onderwijzen. Wij zullen smachten naar het geestelijk vermogen om tot elkander te getuigen van de dingen waarvan Hij getuigt. En wanneer wij elkander tegenkomen, zal het zijn zoals iemand eens heeft gezegd, „Wij zullen niet alleen woorden uitwisselen; wij zullen zielen uitwisselen”. En dat zal niet alleen zo zijn met onze vrienden en geliefden, maar met iedereen voor wiens eeuwig heil wij medeverantwoordelijk zijn. Door middel van de Geest zal het ons worden toegestaan de dingen te zien, niet zoals de wereld ze ziet, maar meer zoals Hij ze zou zien. Wij zullen leren luisteren naar de stem van de Geest.

Toen een aantal zusters die ontheven werden van een roeping in de kerk, door president Romney werd toegesproken, zei hij onder andere: „Ik bid dat de Heer u zal helpen om iedere dag zo te leven dat u de Geest des Heren bij u kunt hebben. Het is een heerlijk iets ernaar te streven de Heer te kennen en om een levenswandel te betrachten waardoor u de stem van de Heer kunt horen en gehoorzamen. Dat is de troost die dit leven biedt. . .

Luister naar de stem van de Geest en zorg voor het onderscheidingsvermogen om te kunnen weten wat de Geest u vertelt. En heb vervolgens de moed om zijn raad op te volgen.”

Sta op dit moment eens even stil bij de broeder of zuster die naast u, tegenover u of ergens in de buurt woont. Bent u bereid zich zo in te stellen dat u tracht datgene in die persoon te zien wat de Heiland ziet? Bent u bereid iets voor die broeder of zuster te doen dat hun last verlicht of hun dag opvrolijkt, hun begrip of hun hoop vergroot? En wilt u het dan doen zoals u denkt dat de Heiland het zou doen? Zou dat kunnen? Wilt u het ook?

Kunt u, met alle kansen die wij hebben om te leven volgens de verbonden die wij tijdens het avondmaal vernieuwen, bij u van binnen een toenemende kracht, een smachtend verlangen, een groter voornemen voelen om de hand van de ander te pakken? Wilt u er ernstig over nadenken welke waarheid, waar u een persoonlijk getuigenis van heeft en die een ander te

Wanneer de Geest onze voortdurende metgezel wordt, zullen onze dagen anders worden . . . en zullen we merken dat wij rondgaan, goede werken doende.

leren is, u zou kunnen overbrengen en haar *samen* met de Heiland leren aan degene die naast u zit die, hoewel misschien een onbekende toch uw broeder of zuster is?

Als u bereid bent deze oprechte poging te

doen, zult u door een zoete, zachte geest worden omgeven. Stemmen zullen zachter worden, harten getroffen; u zult een groot gevoel van liefde in u op voelen wellen, en al dienende in zijn naam, zult u zich bewust zijn van de Geest. Het zal een geestelijke ervaring zijn, het soort waar wij naar hunkeren en ook kunnen hebben wanneer wij Hem indachtig zijn en zijn Geest met ons hebben.”

Het is al strevend naar werkelijk contact met anderen dat wij ons kwalificeren en zijn naam waardiger worden. Het zijn juist onze *gewone* werk, onze schijnbaar dagelijkse handelingen en onze vertrouwde banden die een gewijde aard kunnen krijgen.

Laat ons, wanneer we in de kerk zijn, in een bus, in de supermarkt, in de klas en, het belangrijkste van alles, wanneer we thuis zijn, ernaar streven elkander te zien zoals wij menen dat Hij ons ziet, en laat ons, bij het aanvoelen van de andere goddelijke mogelijkheden, de gelegenheid te baat nemen om hem of haar deelgenoot te maken van een eeuwige waarheid, die vanwege de influistering van de Geest, een persoonlijke noot zal krijgen. Aan het eind van zijn leven, en aan het begin van zijn lijden te onzer behoefte, vertelde Hij ons hoe wij zijn discipelen kunnen zijn:

„Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.

Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.” (Johannes 13:34-35.)

Iedere handeling in ons leven kan een gewijde handeling worden wanneer wij zijn naam op ons nemen. En wanneer wij, ondanks ons streven naar volmaking tekort schieten, zullen wij ontdekken dat wij reikhalzend en met grotere dankbaar-

heid dan ooit tevoren uitkijken naar de sabbat en naar het avondmaal, dat ons in staat stelt, naarmate wij dat beloven er steeds weer naar te streven Hem te volgen, de heerlijke gedaanteverwisseling en genezing van onze verwonde geest te ervaren.

Met een nieuwe dag, een nieuwe week en een nieuwe kans, zullen wij de gelegenheid verwelkomen om dieper te voelen, oprechter lief te hebben, met meer mededogen te begrijpen, doelbewuster te onderwijzen, Hem altijd indachtig te zijn en zijn Geest met ons te hebben.

Toen ik die avond, nu alweer enkele jaren geleden, Shelly's handje in de mijne hield voor een laatst liefdevol kneepje alvorens op mijn tenen haar kamertje te verlaten, welde er een gevoel van dankbaarheid en eerbied in mij op bij het besef dat, hoewel ik haar handje zo goed als de hele middag in de mijne had gehouden om haar over de rotsblokken heen te helpen, om haar

te steunen bij haar tocht op de boomstam en om haar het zich ontvouwende wonder van het leven te laten zien in het vogelnestje, dit kind mij ertoe had gevoerd aan een ontdekkingsstocht te beginnen die mij zou leiden tot een beter begrip van een grootse eeuwige waarheid. Koning Benjamin heeft ons deze uitgelegd: „En nu zult gij, wegens het verbond, dat gij hebt gesloten, de kinderen van Christus worden genoemd, Zijn zonen en Zijn dochteren; want ziet, heden heeft Hij u geestelijk gewonnen; want gij zegt, dat uw hart door geloof in Zijn naam is veranderd; daarom zijt gij uit Hem geboren en zijt gij Zijn zonen en Zijn dochteren geworden.” (Mosiah 5:7.)

Wij kunnen allemaal tot dezelfde familie horen. Als u iets doet wat niet hoort, denk dan nogeens aan de vraag die Shelly mij stelde: Waarom houdt u er niet mee op? Het zal niet altijd gemakkelijk zijn, maar met zijn hulp, zijn wij ertoe in staat. □

Ik heb een vraag

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

Vraag:
Wat behoor ik mijn kinderen te leren over het geven van hun getuigenis?

Antwoord:
Susan Zmolek,
moeder van vijf kinderen en ZHV-
raadgeefster voor het onderwijs op
ringniveau

Ik geloof dat ouders er goed aan doen hun kinderen te leren wat een getuigenis is, waarom men anderen deelgenoot van dat getuigenis dient te maken, en wanneer dat kan gebeuren.

Voor leden van de kerk vormt een getuigenis een uitermate persoonlijke uitdrukking van hetgeen één onzer als waarheid onderkent, met name getuigenis afleggen van de goddelijkheid en de zending van Jezus Christus, van Joseph Smiths roeping als profeet, en van de goddelijke roeping van de huidige profeet. In het *Algemeen kerkelijk handboek* staat: „Zij dienen te worden aangemoedigd

tot het afleggen van korte, krachtige getuigenissen en het meedelen van geloofsopbouwende ervaringen. Gepreek, reisverhalen, langdradige verhalen en routineuze uitspraken dienen te worden afgeraden.”

Kinderen kunnen deze beginselen niet leren door alleen maar te luisteren naar de uitspraken van volwassenen in de getuigenisvergadering. Ouders moeten de gezinsavond en vertrouwelijke gesprekken benutten om hun kinderen in deze te onderwijzen. Een eenvoudige manier om hiermee te beginnen is om te vragen – misschien bij het naar bed gaan – wat een getuigenis eigenlijk is. Het is de verantwoordelijkheid van de ouders hun kinderen – jaar in jaar uit – te helpen bij het vergroten van hun begrip, totdat zij weten wat er gevoeglijk bij een getuigenis naar voren kan worden gebracht.

Een kind van zes is in staat om eenvoudige begrippen te leren, zoals bijvoorbeeld, dat het niet gepast is om zijn getuigenis op iedere getuigenisvergadering te geven. Zelfs een kind kan begrijpen dat de woorden „Ik hou van mama” – hoe vertederend de gedachte ook is – geen getuigenis van het evangelie vormt. Een kind kan ook leren zeggen wat er in

Ik heb een vraag

Susan Zmolek

zijn hart leeft, in plaats van de geijkte uitdrukking, die wegens herhaling aan betekenis inboet. Als het hem vanaf zijn vroegste kinderjaren is geleerd, kan een jongen het verschil begrijpen tussen een ervaring die opbouwend is voor het geloof en een relaas van wat er allemaal gebeurde tijdens de kampeerweek.

Kinderen kunnen ook leren waarom het goed is om hun getuigenis met anderen te delen. Zij kunnen op een prille leeftijd al leren dat zij hun getuigenis behoren te geven omdat de Heilige Geest hen influistert om anderen over de waarheid die zij kennen te vertellen. Idealiter wordt de gang van zaken op een vasten- en getuigenisvergadering bepaald door de Heilige Geest. Ouders en leerkrachten moeten dus voorzichtig zijn met aansporingen aan het adres van hun gezin of klas om allemaal hun getuigenis te geven op een vergadering. Het moet kinderen nooit worden geleerd om hun getuigenis te geven onder de druk van vriendjes of om oma, een vriendje, of een geliefde lerares of leraar te imponeren. Wanneer dient een kind dan zijn

getuigenis te geven? Veel kinderen denken ten onrechte dat de getuigenisvergadering hun enige gelegenheid is om te getuigen. Door hun voorbeeld te geven, kunnen ouders hen wijzen op nog vele andere gelegenheden buiten de kerkvergaderingen om. Als ouders in de loop van gesprekken thuis vaak getuigen van bepaalde beginselen van het evangelie, is er een grote kans dat ook de kinderen hun gevoelens kenbaar zullen maken in gesprekken over het evangelie. Als vader aan tafel vertelt hoe hij tegen een collega heeft getuigd van levende profeten, zullen zijn kinderen worden aangemoedigd om vriendjes die geen lid van de kerk zijn te vertellen wat zij weten. Ouders kunnen ook zorgen dat er tijdens de gezinsavonden regelmatig gelegenheid is voor het geven van getuigenissen.

Zoals bij alle evangelie-onderwijs, moeten ouders trachten juiste beginselen op een positieve manier aan te leren. Zij kunnen wat het kind goed doet onderstrepen, terwijl eraan gewerkt wordt zijn begrip te vergroten. Zij kunnen het de kans geven om in de beslotenheid van het gezin te leren hoe het zijn getuigenis behoort te geven. Op die manier zal een kind leren hoe en wanneer te getuigen in de loop van conversatie en in de meer formele vergaderingen van de kerk. □

Ik heb een vraag

Vraag:
Weten wij door middel van openbaring dat Christus werd geboren op 6 april? Zo ja, waarom vieren wij dan het traditionele christelijke kerstfeest?

Antwoord:

Roger A. Hendrix, onderwijsadviseur bij de kerkelijke onderwijsinstellingen van Zuid-Californië, lid van het ringpresidium van de Ring Palos Verdes Californië

Er zijn door de jaren heen verschillende opvattingen geweest over de onvolledige gegevens waarover wij beschikken inzake dit onderwerp. Ouderling James E. Talmage oppert in zijn boek *Jezus de Christus* de mogelijkheid dat de Heiland werd geboren op 6 april van het jaar 1 voor Christus. Hij baseert zijn gevolgtrekking op het feit dat wij begrijpen dat de Heiland in de lente werd geboren en op de uitspraak in Leer en Verbonden 20:1, waarin staat dat de kerk werd georganiseerd „achtienhonderd en dertig jaren sinds de komst in het vlees van onze Here en Zaligmaker, Jezus Christus”. De kerk werd formeel georganiseerd op 6 april.

Daarentegen schrijft ouderling Hyrum M. Smith in de eerste uitgave van zijn *Doctrine and Covenants Commentary*: „De organisatie van de

kerk in het jaar 1830 moet niet worden beschouwd als een verlenen van goddelijke goedkeuring aan de algemeen aanvaarde kalender. . . . Deze openbaring (Leer en Verbonden 20:1) wil niet méér zeggen dan dat de kerk werd georganiseerd in het jaar dat algemeen bekend staat als het jaar onzes Heren 1830.” In zijn boek *Our Lord of the Gospel*, zegt president J. Reuben Clark jr. (voormalige raadgever in het Eerste Presidium van de kerk), alsnog geen datum als de werkelijke geboortedatum van de Heiland te kunnen poneren. Mocht men ervoor moeten waken om niet al te betrokken te geraken bij deze zaak, dan kan men zich het beste houden aan de uitspraak van ouderling Bruce R. McConkie in zijn boek *The Mortal Messiah*: „Wij zijn van mening dat wij aan de hand van onze huidige kennis – zowel de kennis in de kerk als daarbuiten – geen definitieve uitspraak kunnen doen over de daadwerkelijke geboortedatum van de Heer Jezus Christus.” Waarom vieren wij dan het traditionele christelijke kerstfeest? Volgens de geschiedschrijver Daniel Boorstin, was het kerstfeest aan 't begin van de negentiende eeuw niet veel meer dan een tijd voor wat informele festiviteiten. En dit was het soort kerstfeest waarmee Joseph Smith en vele van de heiligen uit Nieuw-Engeland uit hun tijd ver-

Ik heb een vraag

Roger A. Hendrix

trouwd waren. Daar het kerstfeest meer een volksfeest dan een religieus feest was, zullen de heiligen uit die tijd er waarschijnlijk zelfs niet aan gedacht hebben om er een ander tijdstip voor vast te stellen.

Toch blijkt dat het kerstfeest tegen het midden van de negentiende eeuw meer godsdienstige betekenis begon te krijgen. Op 25 december 1843, werd de profeet omstreeks één uur 's nachts wakker van een groepje kerkleden uit Engeland, dat voor de huizen van de mensen kerstliederen zong. Blijkbaar had het kerstfeest in Europa al gewonnen aan godsdienstige betekenis en hadden deze immigranten deze traditie met zich meegebracht naar Nauvoo. De profeet reageerde gunstig op dit gebeuren en schreef dat het „mijn ziel zeer aangenaam trof . . . en ik mij gedwongen voelde mijn Hemelse Vader te danken voor hun bezoek, en ik zegende hen in naam van de Heer”.

Tegenwoordig wordt het kerstfeest alom beschouwd als de viering van de geboorte van de Heiland. Het betaamt ons die gebeurtenis samen

met onze medemensen te vieren. In zijn boek *Mormon Doctrine*, zegt ouderling Bruce R. McConkie: „De heiligen . . . doen mee aan de positieve onderdelen van de kerstviering. Het kerstfeest wordt voor hen een ideale gelegenheid voor de hervatting van hun zoeken naar de ware leerstelling van zijn geboren worden als de Zoon van een onsterfelijke Vader, een gegeven dat Hem in staat stelde de oneindige en eeuwige verzoening tot stand te brengen.”

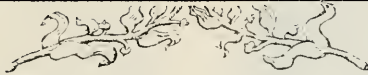
Vanuit dat standpunt is het enige belangrijke dat wij inderdaad de geboorte van de Heiland vieren. Het is niet ongevoel dat bepaalde wereldlijke of kerkelijke gebeurtenissen op een andere dag worden gevierd dan die waarop zij werkelijk hebben plaatsgevonden. De mensen in Utah, bijvoorbeeld, vieren 24 juli als de dag waarop de pioniers het dal van het Grote Zoutmeer binnentrokken. In feite zijn de eerste heiligen op 21 juli aangekomen; 24 juli is de dag waarop de profeet Brigham Young aankwam.

Mochten wij ooit een openbaring ontvangen met de opdracht de geboorte van Jezus Christus te vieren op een bepaalde datum, dan zullen wij daar graag gehoor aan geven. Tot op dat moment, echter, is het vieren van het traditionele christelijke kerstfeest samen met anderen in de wereld uitermate zinvol. □

GODS LIEFDE ONTDEKKEN

Maureen Derrick Keeler

De afgelopen paar jaar hebben passages uit de Schriften die spreken over Gods liefde een bijzondere betekenis voor mij gekregen. Vanwege de waarheden die zo mooi zijn verwoord, word ik op vele niveaus van mijn gedachten en gevoelens getroffen. Het allerbelangrijkst, echter, is dat ik tot deze passages word aangetrokken omdat ik ze associeer met belangrijke geestelijke gebeurtenissen in mijn leven.

Een van die ervaringen vond laat op een avond plaats, toen ik druk bezig was met mijn kerstvoorbereidingen. Ik was nog even bezig in alle haast een tekst op te zoeken ter verdere ondersteuning van de toespraak die ik de zondag daarop moest houden. Mijn hoofd liep om van besognes zoals familie die op bezoek zou komen, voorbereidingen op de feestdagen die nog niet af waren, en een huis dat op z'n kop stond. Ik vroeg me af waarom ik ooit ja had gezegd toen de bisschop mij gevraagd had niet in zo'n drukke tijd een toespraak te houden. Na lang en vruchteloos zoeken, vond ik eindelijk het elfde hoofdstuk van 1 Nephi, dat bijzonderheden geeft over Nephi's wonderbaarlijke visioen van de geboorte en aardse zen-

ding van de Heiland. Op de een of andere manier was het volledige effect van dit visioen mij tot op dat moment ontgaan, maar die avond werd ik krachtig getroffen door de betekenis van hetgeen ik las. Vreugdevol schreef Nephi:

„En de engel zeide tot mij: Zie het Lam Gods, ja, de Zoon des Eeuwigen Vaders! Kent gij de betekenis van de boom, die uw vader zag?

En ik antwoordde hem: Voorzeker, het is de liefde Gods, die zich in het hart der mensen uitstort; daarom is *ze boven alles begerlijk*.

En hij zeide tot mij: Voorzeker, en *de meest verblijdende voor de ziel*.” (1 Nephi 11:21-23; cursivering toegevoegd.)

Deze woorden waren net een pasontdekte schat. Voor de eerste keer was de betekenis van Lehi's boom met zijn witte vruchten volkomen duidelijk voor me. De vrucht met haar verrukkelijk zoete smaak, stelde de onweerstaanbaar zoete liefde van God voor. Ik had het onderwerp voor mijn toespraak gevonden – en daarbij de kracht om door de komende zware dagen heen te komen. Het gaf niet hoezeer de spanningen op zouden lopen en hoe dikwijls de kassa's zouden rinkelen. Gods

© Providence Lithograph Company

liefde had mijn hart wederom verwarmd en versterkt.

Toch was het meest blijvende effect van het panisch zoeken op de late avond, het weer bij mij opkomen van een kostbare herinnering: Mijn persoonlijke ontdekking van Gods liefde.

Als ongetrouwde jonge vrouw van achter in de twintig, had ik enige tijd nagedacht over de richting die mijn leven nam en had ik een aantal belangrijke veranderingen overwogen. Een verjaardag die mij niet welkom was had ervoor gezorgd dat ik mij ouder voelde dan ik wilde zijn; en, zoals zovele ongehuwde leden van de kerk, had ik een aantal belangrijke persoonlijke doeleinden niet bereikt. Ik scheen een duidelijke aanwijzing van de Heer nodig te hebben. En dus vroeg ik mijn priesterschapsleider, voor de eerste keer in mijn leven, om een zegen. Deze goede broeder bereidde zich erop voor door te vasten en stelde voor dat ik hetzelfde zou doen. Wij troffen elkaar op een stralende zondagochtend in alle vroegte.

Terwijl hij de woorden van de zegen

uitsprak, luisterde ik ingespannen of ik ook antwoorden en oplossingen hoorde. Maar daarin werd ik teleurgesteld; de Heer had het wijselijk aan mij overgelaten om mijn eigen weg te vinden. In plaats daarvan zegende Hij mij met wat ik *werkelijk* nodig had: een niet te verloo-chenen persoonlijk getuigenis van Gods liefde voor mij. De zegen sprak van Gods bewustzijn van mijn leven en problemen. Naarmate dat mij voorbeelden van zijn voortdurende invloed te binnen schoten, bevestigde de Geest de waarheid op ieder voorval. Mijn hart stroomde over van liefde en dankbaarheid, opwellend uit een voordien onaangeraakte plek diep in mijn binnenste. Voor de allereerste keer had ik werkelijk Gods liefde ervaren en kon ik erop reageren met niet slechts mijn loyaliteit, maar met de liefde die ik jegens Hem koesterde.

Ik heb dikwijls nagedacht over de uitwerking van die ervaring. Hoe kon een kennis van Gods liefde zo'n blijvende kracht geven aan mijn leven? Voor mij was het wonderbaarlijke ervan dat God zo dichtbij was, dat Hij zich zo volledig bewust was van mijn heimelijkste verdriet en angsten – zelfs de gedachten die mij midden in de nacht kwelden. Ik was niet alleen! Zijn liefde stond mij toe om het allemaal van mij af te laten glijden en te beseffen, dat hoewel mijn doeleinden niet helemaal zo waren bereikt als ik het mij had voorgesteld, Gods plan, hoe het er ook uitzag, beter zou zijn dan het mijne.

Kort na die ervaring nodigde de bisschop mij uit om in de avondmaalsvergadering te spreken. Ik reageerde positief en de dag voordat het zover was, was ik klaar met het in elkaar zetten van een goed-voorbereide toespraak, die logisch en intelligent was opgebouwd en zorgvuldig was doorspekt met precies de juiste

President Reagan bezoekt conservenfabriek van de kerk.

President Ronald Reagan bezocht in juli 1982 een door de kerk geëxploiteerde conservenfabriek en voorraadschuur in Ogden (Utah) en omschreef het als een groots voorbeeld van wat mensen voor zichzelf en anderen kunnen doen.

President Reagan werd op het complex van de welzijnszorg voor het gebied Ogden verwelkomd door president Gordon B. Hinckley, lid van het Eerste Presidium.

Het complex omvat een conservenfabriek, een zuivelfabriek en een voorraadschuur.

President Hinckley stelt president Reagan voor aan broeder Charles Manley (81), die zich vrijwillig wijdt aan de welzijnsdiensten.

President Gordon B. Hinckley (r), stelt president Reagan voor aan de broeders Victor Nye en Kenneth Dallinga, twee vrijwilligers op de conservenfabriek. (Foto door Gerry Avant).

Tijdens zijn bezoek maakte president Reagan een praatje met plaatselijke vrijwilligers die hem toonden hoe de levensmiddelen geconserveerd worden. Het voedsel wordt verstrekt aan hulpbehoevenden die op het complex werkzaam zijn en wordt gebruikt in noodsituaties wanneer grote hoeveelheden voedsel nodig zijn.

President Reagan prees deze inzet, die geheel op basis van vrijwilligheid wordt geleverd, als een "gegeven dat eens onze natie karakteriseerde."

Het nieuwe kerkgebouw te Amersfoort.

Eindelijk is het er dan toch van gekomen dat de wijk Amersfoort in september j.l. kon gaan verhuizen naar een ander gebouw.

Er werd al ongeveer tien jaar naar uitgekeken, maar altijd kwam er wel wat tussen. Er werden in die tijd diverse makelaars ingeschakeld, er werd grond bij de gemeente aangevraagd om eventueel een nieuwe kerk te bouwen en men was er altijd snel bij als er ook maar ergens iets te koop aangeboden werd dat misschien geschikt zou zijn.

Toen "Scouting Nederland" naar Leusden verhuisde was hun gebouw te koop, maar het bleek toch eigenlijk niet geschikt te zijn, en ook de prijs lag erg hoog. Er was een kapitale villa aan de rotonde te koop, maar hier voelde men in Frankfurt niets voor en toen er een goede kans was om de gereformeerde kerk aan de Dollardstraat te kopen bleken de leden uiteindelijk toch maar liever te proberen hun gemeente in stand te houden en hun gebouw toch maar niet aan de mormonen te verkopen. Er was zelfs contact met de Raad van Kerken waarin men elkaar onderling helpt bij het zoeken naar een gebouw.

Bisschop Truin gaf echter nooit de moed op en toen er belangstelling getoond werd voor ons oude gebouw aan de Daltonstraat door de hervormde kerk, onze buurman, ontstonden er veelbelovende perspectieven.

Zij wilden ons oude gebouw, dat aan hun terrein grenst, kopen en wij zouden dan het wijkgebouw van de hervormde gemeente overnemen.

De kerkvoogd, de heer Ter Hoor bleek tevens directeur Onroerend Goed van de Kamerbeekgroep te zijn. Een terzake kundig man dus waarmee uiteindelijk de zaak op een voor beide partijen prettige manier beklonken werd.

Toch nam de hele procedure nog wel bijna een jaar in beslag.

De verhuizing daarentegen verliep met behulp van de leden bijzonder voo spoedig en binnen een uur was alles overgebracht.

De wijk huist nu in een groot gebouw met een prachtige outillage waar veel nieuwe leden ontvangen kunnen worden.

Voorwaar een verdiende beloning voor

De ruime hal

een wijk die een van de grootste bouwfondsen van Nederland bij elkaar wist te brengen.

Natuurlijk brengt het gebruik van een dergelijk gebouw ook hoge kosten met zich mee, maar ook hiervoor heeft de bisschop alweer een oplossing gevonden.

Hij heeft de trouwe betalrs aan het bouwfonds gevraagd, nu zij toch al zo lang gewend zijn aan die vaste maandelijkse betalingen, deze bedragen over te maken ten gunste van het budget.

En in een wijk als Amersfoort is hier natuurlijk gunstig op gereageerd.

De leden begrijpen dat er offers gebracht moeten worden als er, om maar eens één voorbeeld te noemen, zo'n f 500,- verwarmingskosten per maand te betalen zijn. Om deze verwarmings-

kosten te drukken is er een offerte aangevraagd om aan elke radiator thermoknoppen te monteren. Schrikt u niet, maar deze offerte bedroeg (inclusief enkele nieuwe radiatoren) al f 9.000,-.

Als bisschop Truin eraan denkt dat hij in het vroegere gebouwtje 's zondags 's morgens de kinderen van het jeugdwerk naar een onverwarmd kil lokaal moest laten gaan, een paar straten verderop gehuurd van een school, dan is hij nu blij en dankbaar voor dit royale nieuwe gebouw waarin alleen al voor het jeugdwerk plaats is voor vier functionerende klassen.

Hij weet en vertrouwt erop, dat de wijkleden de noodzakelijke offers zullen brengen omdat zij beseffen hiermee weer een stukje van Gods koninkrijk op aarde helpen op te bouwen.

De bisschop in zijn kantoor

De zusterhulpvereniging

De kapel

De zendelingen

De Melchizedekse priesterschap

De vrolijke meisjes en de wegbaners

Het jeugdwerk

Zonnestraaljes

Jonge volwassenen

De ouderklas

De 13-14 jarigen

Tempel in DDR verbaast leden.

door Todd. F. Maynes

Weinig bekendmakingen van de HLD-kerk zullen in de laatste jaren zoveel gesprekstof opgeleverd hebben als de recente bekendmaking dat er een tempel gebouwd zal worden in Freiberg, Oost-Duitsland.

Zij die op de hoogte zijn met de situatie in Oost-Duitsland, opperden dat een

drietal factoren van invloed moet zijn geweest op de goedkeuring voor de bouw van de tempel: De leerstellingen van de kerk staan de Oostduitse regering aan, zij wilden het beeld dat het publiek van de Oostduitse regering heeft verbeteren en zij kunnen de Amerikaanse dollars goed gebruiken.

Percy Fetzer, die van 1968 tot 1975 regionaal vertegenwoordiger van de Raad der Twaalf voor de DDR is geweest en tot 1981 gediend heeft als president van de tempel te Zwitserland, zei hierover: "Wij hebben er altijd naar gestreefd de Oostduitse regering gelukkig te houden."

Vele kerkleden wisten niet dat er mormonen in de DDR wonen en konden

zich evenmin voorstellen dat de Oostduitse autoriteiten hun goedkeuring zouden geven aan de bouw van een tempel.

Waarnemers zijn van mening dat de bouw van de tempel een hulde is aan leiders en leden in Oost-Duitsland - leden die bijna veertig jaar, onder moeilijke omstandigheden en geïsoleerd van de hoofdzetel der kerk, toegewijd hebben gearbeid in dienst van de kerk.

© Providence Lithography Company

HIJ IS OPGESTAAN

Virginia Sargent

Toen het op de eerste dag van de week net licht begon te worden, gingen Maria van Magdala en een andere vrouw op weg naar het graf waar het lichaam van Jezus ter ruste

was gelegd. De vrouwen hadden kruiden bij zich, die zij speciaal hadden klaargemaakt om het lichaam van de Heer mee te zalven. Onder het lopen praatten zij samen

en vroegen zich af wie de grote steen die voor de toegang van het graf was gewenteld om het graf af te sluiten, voor hen zou kunnen verwijderen. Maar toen de vrouwen bij het graf kwamen, waren zij verbaasd te zien dat de steen al weggerold was.

Toen zij het graf binnengingen schrokken zij van een jongeman in prachtige witte kleding. Hij sprak hen aan en zei: „Weest gij niet bevreesd; want ik weet, dat gij Jezus zoekt, de gekruisigde.

Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft; komt, ziet de plaats, waar Hij gelegen heeft.

En gaat terstond op weg en zegt zijn discipelen, dat Hij is opgewekt uit de doden. En zie, Hij gaat u voor naar Galilea; daar zult gij Hem zien.” (Matteüs 28:5–7.)

De vrouwen haastten zich het graf uit en Maria van Magdala ging vlug weg om alles aan Petrus en Johannes te vertellen. Toen ze hen gevonden had, zei Maria: „Zij hebben de Here weggenomen uit het graf en wij weten niet, waar zij Hem hebben neergelegd.” (Johannes 2:2.)

Petrus en Johannes gingen zo vlug als zij maar konden mee terug naar het graf met Maria van Magdala. Johannes was er het eerst, keek naar binnen en zag dat het graf leeg was. Terwijl hij en Petrus samen het graf ingingen, stond Maria buiten te huilen. In het graf vonden de twee discipelen alleen de windsels van wit linnen waar het lichaam van de Heer in gewikkeld was geweest. Dus gingen zij weer naar huis.

Toen Petrus en Johannes vertrokken

waren, keek Maria in weer het graf. Daar zag zij twee in het wit geklede engelen zitten op de plek waar het lichaam van de Heer had gelegen.

De engelen vroegen haar: „Vrouw, waarom weent gij?”

En Maria antwoordde: „Omdat zij mijn Here weggenomen hebben en ik niet weet, waar zij Hem neergelegd hebben.” (Johannes 20:13.)

Zij keerde zich weer om en zag daar iemand staan, maar ze wist niet dat het Jezus was.

Jezus zei tegen haar: „Vrouw, waarom weent gij? Wie zoekt gij?”

En Maria, menende dat het de tuinman was, antwoordde: „Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en Ik zal Hem wegnemen.”

Zachtjes noemde Jezus haar bij haar naam: „Maria!”

Maria herkende gelijk zijn stem, keerde zich om en riep verheugd: „Rabboeni!” dat wil zeggen „Mijn geliefde Meester”.

Jezus zei haar: „Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God.” (Zie Johannes 20:14–17.)

En Maria van Magdala ging met een blij hart heen om de discipelen het heerlijke nieuws te vertellen dat zij de Heer had gezien, dat Hij leefde en dat Hij met haar gesproken had! □

ZIJN BROER DIENEN

Nanette Larsen

Geïllustreerd door Glen Edwards

De ijzige wind en natte sneeuw sloegen Danny in het gezicht toen hij door het donker naar de schapenwei rende. *Het is nog veel te koud voor april*, dacht hij. Danny begroef zijn kin nog dieper in de ruige kraag van zijn jekker.

Toen Danny het hek opende en zijn lantaarn door de natte smurrie heen liet schijnen, werd hij door angstig geblaas begroet. De lucht van natte, wollige dierenlijven omgaf hem terwijl hij zich een weg door de vriendelijke kudde baande.

„Zwartje, Susie, Vlekje . . .” zo begon Danny ieder schaap bij naam te roepen.

Danny was de zorg opgedragen voor de schapen van zijn broer, Steve, terwijl deze op zending was in Enge-

land. Steve had zijn schapen altijd liefdevol verzorgd en ieder lammetje bij zijn geboorte gelijk een naam gegeven.

Een oogje op de schapen houden op deze donkere stormnacht was één manier om zijn broer, die zo ver van huis was, van dienst te zijn. Danny

wist dat 't op zekere dag zijn beurt zou zijn om op zending te gaan.

„Happy, Zonnetje, Droefoogje . . .” ging Danny verder.

„Ha, daar ben je dan, Deugniet,” stelde Danny geamuseerd vast. „Ik wist wel dat je je achter Pluis zou verstoppen.”

Danny liet zijn lantaarn over de kudde schijnen.

„Hé, waar is Betsy?” mompelde hij ongerust.

Betsy was nergens te zien. *Is ze afgedwaald in deze inktzwarte nacht?* vroeg hij zich af.

De zuigende geluiden van zijn laarzen, die hij bij iedere stap uit de modder moest trekken, versnelden. *Ik moet Betsy vinden!* dacht Danny ongerust. *Haar lammetjes worden pas op z'n vroegst over twee weken geboren, maar ik kan geen enkel risico nemen, zeker niet met Steve's lievelingsschaap.*

Misschien had ze beschutting gezocht bij de grote schuur. Maar toen Danny daar ging kijken, werd hij alleen door de ijzige wind begroet die om de hoek gierde. Een en al ongerustheid en gebeukt door de natte sneeuw en de wind, holde hij naar de zuidzijde van de wei en vervolgens naar de noordzijde, alsmear roepend: „Betsy! Betsy!” Maar de wind pakte gelijk zijn stemgeluid weg.

En toen, alsof het een echo was, hoorde Danny een heel zwak blaten. Vlug liet hij zijn licht in 't rond schijnen. Maar een paar meter van hem vandaan, in het verste hoekje van de wei, had Betsy beschutting gezocht in de luwte van een heuveltje.

Twee pasgeboren lammetjes lagen bij haar.

„Hé, zeg, dit is geen plekje voor een moeder en haar baby's,” suste Danny, onderdehand een tegenstribbelend balletje wol voorzichtig onder z'n beide armen stoppend. Vervolgens lokte hij Betsy mee terug naar de warme stal, waar het nieuwe gezinnetje zich op schoon, droog stro kon nestelen.

„Betsy en haar lammetjes zullen vannacht geen honger of kou lijden,” mompelde hij.

Danny maakte alles in de schuur in orde voor moeder en kinderen en ging vervolgens bij de deur staan, klaar om op het goede moment terug naar het huis te hollen. Plotseling merkte hij hoe onrustig het schaap zich gedroeg. Terwijl hij haar opnam, kwam het vreemde gevoel bij hem op

dat er iets mis was. Hij aarzelde en probeerde de gedachte van zich af te zetten. Hij duwde de schuurdeur open en voelde hoe de wind probeerde vat op hem te krijgen.

Vreemd genoeg merkte Danny dat zijn benen hem niet naar huis brachten, maar hem juist terugvoerden naar de verre hoek van de wei waar Betsy's tweeling geboren was. *Waarom ben ik midden in de storm hier teruggekomen?* vroeg hij zich af.

Danny nam nog enkele stappen naar waar het steil afliep vanwege een nu leeg bevoeiingskanaal, dat naar de rivier voerde. Hij tuurde over de rand heen. Plotseling gleed en glibberde hij de helling af en belandde hij op de bodem. Hij liet zijn lantaarn over de plassen heen schijnen. \

Toen zag hij het: een bewegingloos figuurtje, dat eruit zag als een vuil hoopje in de modder. Betsy had geen tweeling, maar een drieling gekregen! Het derde lammetje had wel erge pech gehad: het was bij zijn geboorte gelijk de helling afgetuimeld.

Misschien is het wel dood, dacht Danny, en hij probeerde zijn tranen te bedwingen. Behoedzaam pakte hij het steenkoude, tere diertje op. Zijn hart sprong op. Er was nog een vonkje leven in Betsy's derde baby. Met het halfdode lammetje onder zijn jas, liep Danny zo snel als hij maar durfde naar huis.

„Ach, het arme, kleine ding!” riep zijn moeder toen ze het lammetje zag, en ze begon gelijk melk warm te maken. Met de hulp van zijn vader zette Danny het beestje voorzichtig in het bad, waar hij een laagje warm water in

had laten lopen. Daarna moedigde moeder het bevende beestje voorzichtig aan om wat warme melk te drinken uit een zuigfles.

Danny waakte de hele nacht bij het lam en zorgde er voor dat het warm genoeg bleef. De week daarop keek Danny met een dankbaar hart toe hoe Betsy en haar drieling in de wei dartelden.

Op zekere dag kwam vader met grote stappen het pad afgelopen, opgewonden zwaaiend met een pasbezorgde brief van Steve. Danny luisterde terwijl hij eruit voorlas: „. . . Het was hier in Londen een koude, natte avond,” schreef Steve, „en we gingen de deuren langs in een afgelegen stadswijk. Ik had heimwee naar de boerderij en het soort avond dat jullie samen zouden doorbrengen. Om de een of andere reden echter, kreeg ik ineens het gevoel dat mijn Hemelse Vader en mijn familie mij juist op die avond heel veel extra steun gaven.

En dus bleven mijn collega en ik bij al die huizen in die donkere, verlaten straten aanbellen. En raad eens wat er gebeurde? We hadden toch een paar keer succes en hebben er een aantal goede contacten aan over gehouden. Ik ben heel dankbaar voor al jullie steun.”

Danny glimlachte. Misschien hielp hij Steve toch wel op bescheiden wijze met zijn zending, door thuis voor zijn schapen te zorgen. Juist die dag was op de boerderij ook een geweldige dag geworden. □

Gaan roodborstjes naar de hemel?

Alice Stratton

Geïllustreerd door Karen Sharp

„Zo, jongen,” zei papa, „je bent daar een prachtig gat aan ’t graven. Wat moet ’t worden?”

„Een graf,” antwoordde Arjan. Er kwamen rimpels in papa’s voorhoofd. „Een graf? Waarvoor?”

„Een vogeltje. Katrien heeft het gevonden. We hebben haast alles klaar voor de begrafenis. Wilt u erbij zijn?”

„Dat lijkt me wel, ja,” antwoordde papa.

Net op dat moment kwam Katrien plechtig het tuinpad af met een

schoenendoos in haar armen. Ab, Jannie en Stientje liepen achter haar, met bloesentakken en bloemen.

„Wilt u in de doos kijken, pap?” vroeg Katrien, het deksel eraf halend.

Op een bedje van blauwe zij lag een roodborstje met zijn pootjes in de lucht.

„Ach, was zielig,” zei papa.

„Mama zei dat hij nu waarschijnlijk heel gelukkig is,” reageerde Katrien.

„Hé, waar is mama eigenlijk?” vroeg papa.

„Ik kom er al aan,” riep mama. Ze was even gestopt om een narcis op te rapen.

Voorzichtig zette Katrien de doos in de kuil.

„Jouw roodborstje wordt naast mijn hagedis begraven,” merkte Ab op.

„Z'n hagedis is stil begraven, want hagedissen zeggen niks,” legde Jannie haar ouders uit.

„Bij begrafenissen van dieren, doen we hetzelfde als zij doen,” weidde Arjan uit. „Daarom houden we geen toespraken bij vogelbegrafenissen, want vogels praten niet. Ze zingen alleen maar. Dus gaan we nu ook zingen.”

Katrien zwaaide met haar armen en iedereen zong „Blaadjes vallen, vallen, vallen neer van boom en heg. Vogels roepen, roepen droevig: kom, wij vliegen weg.” Toen het lied afgelopen was, schepte Arjan de aarde voorzichtig over de doos heen en maakte er een keurig bergje van. Daarna legde iedereen zijn bloemen erop neer.

„Slaap lekker, vogeltje,” zei Katrien. Opkijkend naar mama en papa, voegde zij eraan toe, „we hebben dit plekje 'Rust zacht' genoemd”.

„Wat mooi,” zei mama.

Toen het gezin die avond aan tafel zat, waren de kinderen ongewoon stil.

„Mam, waarom zei u dat Katriens roodborstje waarschijnlijk heel gelukkig was?” vroeg Jannie.

„Ik weet wel waarom,” gooide Ab ertussen, „omdat het geen wormen meer hoeft te eten.”

„Hoe weet je dat nou?” vroeg Arjan.

„Nou, omdat roodborstjes naar de hemel gaan en wormen niet.”

„Wie zegt dat?” hield Arjan aan.

„Mama en papa allebei,” antwoordde Ab. „Toen mama een wormpje in haar appel tegenkwam, zei ze: 'Hè bah! Dat vieze beest.' En weet je nog dat papa ons voorlas dat niks dat vies of onrein is naar de hemel zou gaan?”

„Het koninkrijk der hemelen beërven,” verbeterde Arjan hem.

„Da's hetzelfde. Wormen halen 't gewoon niet.”

„Hoe weet je dat roodborstjes dat wèl doen?” vroeg Arjan.

„Natuurlijk doen ze dat,” kwam Katrien ertussen, „want roodborstjes zijn altijd vrolijk. Ze zingen zelfs als 't regent.”

„Pap, zullen er in de hemel vogels zijn?” vroeg Arjan.

„Ik kan me de hemel niet goed zonder vogels voorstellen,” antwoordde papa.

„En konijntjes en eekhoortjes dan?” vroeg Jantien.

„Ik kan jullie alleen maar vertellen wat de Schriften erover zeggen,” antwoordde papa. „Wanneer we 't over de opstanding hebben, denken we gewoonlijk aan mensen, maar de Schriften leren ons dat de mensen, de aarde, en alles wat erop leeft zullen opstaan. Er wordt speciaal gesproken over de dieren, de vogelen des hemels, en de vissen der zee. De Heiland heeft zijn leven gegeven, zodat alles uit de dood zou opstaan, zelfs hagedissen en roodborstjes.”

„Waar gaan ze allemaal naar toe?” vroeg Arjan.

„Er zal voor alles een plaats worden

bereid. De Bijbel vertelt ons dat Johannes in de hemel edele dieren zag.”

Er viel een stilte waarin kennelijk werd nagedacht. Toen sprak Ab. „Ik ken wat edele dieren – onze koe en opa’s paard.”

„Spechten zijn ook edel,” voegde Katrien er aan toe. „Er heeft er één een geweldig gat gepikt in de balken van oom Piet z’n schuur. Een stel mussen heeft er later een nest in gebouwd.”

„Onze Hemelse Vader denkt om alles wat Hij geschapen heeft,” zei mama.

„En Hij weet precies waar ze heen zullen gaan, want ze zijn belangrijk voor Hem.”

„Dat zei onze lerares op het jeugdwerk ook in die les over lief zijn voor dieren,” voegde Jannie hieraan toe.

„Ik vind ’t een fijn idee om in de hemel troeteldieren te hebben,” merkte Ab op.

Tevreden terugleunend in haar stoel, slaakte Katrien een grote zucht. „Ik probeer te bedenken hoe de hemel er echt uitziet. Ik kan me blauwe en roze

en groene en gele vogeltjes voorstellen, die allemaal mooi zingen en spinnende baby-poesjes en prachtige bloemen en massa’s aardbeien om op te eten. Er zullen in de hemel papa’s en mama’s en kinderen zijn, die net zoveel van elkaar houden als wij dat doen. En dan kunnen we Jezus bedanken voor alles wat Hij voor ons heeft gedaan.”

„Zo is ’t, lieve schat,” zei mama, „en wanneer je op je knieën gaat en in de naam van Jezus Christus tot onze Hemelse Vader bidt, kun je Hem ook nu en iedere dag opnieuw bedanken.” □

Fetzer: "Kerkleiders hebben ten overstaan van de Oostduitse regering voortdurend benadrukt dat de leden van de kerk van jongs af geleerd wordt de wetten en voorschriften der regering te eerbiedigen en te gehoorzamen.

Onze leringen aangaande goed burgerschap, matigheid en onbesproken gedrag vielen in goede aarde bij de Oostduitse regering.

Zij waren ook onder de indruk van het feit dat HLD-kerk geen betaalde geestelijken heeft en ook geen subsidie van het rijk vrgt.

Onze nadruk op het delen met onze naasten en geen betaalde geestelijkheid was een uitstekend visitekaartje."

Hij voegde hier aan toe dat "de leden in Oost-Duitsland altijd hun eigen lasten hebben gedragen. De Oostduitse regering vertrouwt de kerkleiders volledig en verlaten zich geheel op hun woord. Onze staat van dienst met betrekking tot betrouwbaarheid is opmerkelijk."

"De Oostduitse regering vertrouwt de kerkleiders volledig en verlaten zich geheel op hun woord. Onze staat van dienst met betrekking tot betrouwbaarheid is opmerkelijk." - Percy Fetzer.

Hoewel de leden in de DDR het vertrouwen van de autoriteiten hebben gewonnen, hielden zowel dr. Douglas Tobler, een geschiedkundige verbonden aan de Brigham Young University, als Fetzer het erop dat de tempel alleen wordt toegestaan omdat de regering voordeel denkt te halen uit de bouw van de tempel en niet omdat de regering onbaatzuchtig is.

Volgens Tobler kunnen "de DDR en alle andere oostbloklanden de Amerikaanse dollars goed gebruiken. Men heeft de harde valuta, zoals dollars, bijzonder hard nodig en de bouw en het onderhoud van de tempel zal hun economisch gezien geen windeieren leggen.

Hij voegde er ook aan toe dat "een tempel ook zal dienen als banier om de mensen eraan te herinneren dat de regering niet zo dictatoriaal is als de pers doet blijken. De Oostduitse regering maakt zich bezorgd over de publieke opinie en ik ben er zeker van dat zij hoopt dat dit de leden van de kerk tevreden stelt en zij in de DDR zullen blijven. De kerk vormt geen bedreiging voor de regering en dat weten ze."

De tempel zal ook dienen als het symbool van getrouwheid en eenheid van de Oostduitse leden, van wie velen al lid waren voor de Tweede Wereldoorlog uitbrak." Aldus Tobler.

Er zijn ongeveer 4000 leden, verdeeld over 37 gemeenten en zeven districten, woonachtig in de DDR.

Fetzer: "De leden in de DDR zijn zonder twijfel de trouwste leden in Europa, de opkomst in de vergaderingen is de hoogste van de gehele kerk. Het percentage schommelt tussen de 80 en 90 procent. Het streven heeft hen sterk gemaakt.

Tobler merkte op dat "de groei van de kerk in de periode tussen beide wereldoorlogen, vergeleken met het katholieke westen, het grootst in het protestantse oosten was.

Protestanten waren eerder geneigd het evangelie te accepteren dan de katholieken. Het ging de kerk goed voor de Tweede Wereldoorlog. Vele mormonen waren echter genoodzaakt de DDR te ontvluchten om het oprukkende Russische leger te ontlopen dat voortstormde om het Derde Rijk te vernietigen." Aldus Tobler.

"De westerse burgers weten weinig of niets van het raadselachtige DDR, anders dan dat het land beschikt over de gespierde zwemsters en uitstekende atleten, maar daar houdt het mee op. Dit vanwege het feit dat er weinig nieuws wordt vrijgegeven door de Oostduitse autoriteiten," Aldus Fetzer.

Enkele beelden van de Moeder-Dochter party,

gehouden te Utrecht

op zaterdag

20 november j.l.

Pas ontdekte brief bevestigt getuigenis van het Boek van Mormon.

Broeder Brent F. Ashworth, een rechts-geleerde uit Provo, Utah, heeft de hand kunnen leggen op een brief, ondertekend door Martin Harris, die bevestigt dat hij de platen met de graveerselen waarvan dat oude boek was vertaald heeft gezien.

De brief, geschreven door de zoon van Martin Harris, Martin Harris jr., was getekend door de getuige van het Boek van Mormon, die toen 89 jaar moet zijn geweest, gedateerd op 13 januari 1873 te Smithfield in Cache County, Utah, en gericht aan Walter Conrad, schoonzoon van de toenmalige president van de kerk, Brigham Young.

De inhoud luidt:

Smithfield, Cache Co. Utah

13 januari 1873

Broeder Walter Conrad,

Geachte heer, uw brief... is met vreugde gelezen en ik beschouw het een voorrecht deze te mogen beantwoorden. Het stemt werkelijk tot dankbaarheid te vernemen dat de invloed van het Boek van Mormon steeds toeneemt, en daar u mij met klem verzoekt mijn getuigenis van genoemd boek in een schrijven te bevestigen, verklaar ik nu plechtig dat ik tot de Heer heb gebeden dat ik dat oude verslag mocht zien, waarop mij een engel verscheen, staande achter een tafel waarop de Urim en Thummim en andere oude overblijfselen van de Nephieten lagen.

De engel nam de platen op en hield ze zodanig dat we de graveerselen duidelijk

konden zien en er klonk een stem uit de hemel die zei: "Ik ben de Heer," en dat de platen door God, en niet door de mensen waren vertaald en ook dat we ervan moesten getuigen aan de hele wereld, daarna werd het visioen van ons weggenomen.

En nu, waarde broeder, zou ik willen dat u mij kon aanzien en weten dat ik niet lieg, noch was bedrogen, maar het is de Heer welgevallig dat ik voldoening vind in het schrijven van deze enkele regels.

Uw broeder in het evangalie van Christus,

Martin Harris

In de loop der jaren zijn er verscheidene interviews met Martin Harris gepubliceerd, die zijn getuigenis, dat in elk Boek van Mormon staat afgedrukt sinds de eerste uitgave in maart 1830, bevestigt. Deze brief is echter de eerste verklaring die zijn handtekening draagt.

Ouderling G. Homer Durham van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en directeur van de afdeling kerkgeschiedenis, heeft de brief beschreven als zeer waardevol en van grote betekenis voor de gedocumenteerde verslagen van de kerk. Volgens ouderling Durham is de brief een bevestiging van secondaire bronnen, die het getuigenis van broeder Harris over het bezoek van de engel en van de waarheid van het Boek van Mormon hebben weergegeven.

Broeder Ashworth, die historische documenten verzamelt, zegt dat hij de brief ongeveer negen maanden geleden bemachtigde en sindsdien een onderzoek naar de echtheid ervan heeft ge-

voerd. Zijn onderzoek heeft aangetoond dat de brief al minstens drie eigenaars vóór hem heeft gekend. Tenslotte heeft hij het schrijven onder de aandacht gebracht van het Eerste Presidium en de afdeling kerkgeschiedenis.

Voorstudies, waarbij het handschrift van de brief is vergeleken met bekende voorbeelden van het handschrift van zowel Martin Harris als zijn zoon, tonen aan dat de brief authentiek is.

De brief van Martin Harris aan Walter Conrad was geschreven met onuitwisbaar potlood op gelinieerd papier. De enveloppe waarin de brief zat, was geadresseerd aan "Walter Conrad, 20th Ward, Salt Lake City. U.T." U.T. was de afkorting van "Utah Territory".

Martin Harris was een welgestelde boer in het stadje Palmyra, New York, waar hij kennis maakte met de familie van Joseph Smith, die later de eerste president van de kerk zou worden.

In 1829 nam broeder Harris een hypo-

theek op zijn boerderij van 3000 US dollars om de uitgave van 5000 stuks van het Boek van Mormon te bekostigen. Uiteindelijk moest hij zijn boerderij verkopen om aan zijn verplichtingen te kunnen voldoen, daar het boek aanvankelijk slecht verkocht werd.

In 1835, vijf jaar na de officiële stichting van de kerk, behoorden Martin Harris tot de broeders die geordend werden tot de Twaalf Apostelen van de kerk. Naarmate de kerk groeide en naar het westen verhuisde, verhuisde Martin Harris naar Kirtland, Ohio, dat in die tijd de hoofdzetel van de kerk was. Hij bleef ongeveer 25 jaar in Kirtland wonen en sloeg daarbij in 1856 geen acht op de smeekbeden van zijn zoon zich bij de hoofdgroep van de kerk in Utah te voegen. Tegen het einde van 1870 voegde Martin Harris zich eindelijk bij zijn zoon Martin Harris jr. die in Cache County, Utah, woonde. Hij stierf aldaar op 10 juli 1875 op 92-jarige leeftijd.

Ring in Oost-Duitsland.

Ouderling Thomas S. Monson van het Quorum der Twaalf organiseerde onlangs de eerste ring in de Duitse Democratische Republiek. Hij werd hierbij geassisteerd door Robert D. Hales, lid van het Eerste Quorum der Zeventig en tevens uitvoerend bestuurder van het gebied Centraal-Europa.

Deze ring, die in de annalen van de kerk bekend zal zijn als de ring Freiberg Oost-Duitsland en 1.880 van de ongeveer 4000 Oostduitse heiligen binnen zijn grenzen weet, heeft "een buitengewoon hoge activiteitsgraad, in het bijzonder geldt dit voor de jongeren, die qua opkomst in het seminarie niet te verslaan zijn", aldus ouderling Monson.

Verder zei hij dat zich in het gebied, waarin zich nu de nieuwe ring bevindt, voor de Tweede Wereldoorlog de hoogste concentratie heiligen der laatste dagen buiten Noord-Amerika bevond.

Eerst in 1851 werd in Duitstalig Europa het herstelde evangelie verkondigd. Binnen een jaar organiseerde men een zendingsgebied en werd een begin gemaakt met de vertaling van het Boek van Mormon. Rond 1920 had dit zendingsgebied het grootste aantal zendingen van de kerk. Vele bekeerlingen emigreerden naar Amerika, terwijl anderen verkozen in hun geboorteland te blijven om daar de kerk op te bouwen. Hoewel de plaatselijke leiders en de bezoekende algemene autoriteiten er in slaagden de activiteiten in de kerk te handhaven konden zij toch niet voorkomen dat de groei van de kerk na de Tweede Wereldoorlog aanzienlijk afnam.

Tempelbouw in volle gang.

Toen in september 1982 een begin werd gemaakt met de bouw van de tempels te Lima (Peru) en te Guatemala (Guatamala) werd er een mijlpaal bereikt, aangezien nu voor de helft van de twintig nieuwe tempels, die sinds 1980 door het Eerste Presidium bekend zijn gemaakt, de eerste spade in de grond is gestoken.

Sinds 1980, toen de eerste spade de grond in ging voor de tempel te Atlanta (Verenigde Staten), zijn dit respectievelijk de negende en tiende tempel waar een aanvang mee is gemaakt, hoewel de eigenlijke bouw nog enkele maanden op zich zal laten wachten. Ook in Sydney (Australië), Manilla (Filippijnen), Taipeh (Taiwan), is men begonnen met het daadwerkelijk bouwen, terwijl de ontwerpen van negen andere tempels nog op de tekentafel liggen. Van zes tempels is de bouw in volle gang. In de komende jaren zal de kerk het aantal in gebruik zijnde tempels meer dan verdubbelen.

President Reagan prijst het koor voor vijftig jaar radiowerk.

”Door uw toedoen zijn wij allen opgebouwd en verrijkt,” stelde president Ronald Reagan in een brief aan het Mormon Tabernacle Choir ter gelegenheid van een vijftigjarige samenwerking met het radiostation Columbia Broadcasting System.

”Luisteraars, verspreid over ons land, hebben van uw programma genoten en zijn er door geïnspireerd,” vervolgde de president, ” wij wensen u alles toe wat u nodig acht om het succes te waarborgen in al wat u doet.”

De brief van president Reagan werd voorgelezen door de presentator van het programma ”Music and the Spoken Word” (Muziek en het gesproken woord), J. Spencer Kinard, en was een van de vele loftuitingen die het koor werden toegezwaaid tijdens een jubileumconcert dat een uur duurde en waarvan een half uur in geheel Amerika was te beluisteren als de gewone uitzending op zondagmorgen.

President Gordon B. Hinckley van het

Eerste Presidium complimenteerde het koor vanwege haar grote voorbeeld in het in praktijk brengen van het evangelie van Jezus Christus. Hij voegde er aan toe: ”U hebt woorden vol hoop en geloof en lof aan de hele wereld gebracht.” (Het koor heeft onlangs een geslaagde tournee door Noord-Europa gemaakt. Andere tournees voerden het koor naar Zuid-Europa, Latijns-Amerika en Azië.)

De vice-president van CBS, Cornelius Knox, verraste het koor met de onderscheiding van deze omroep de ”Gold Microphone” (de gouden microfoon), die in ontvangst genomen werd door de koorpresident, Oakley S. Evans. De onderscheiding wordt toegekend voor buitengewone prestaties op omroepgebied. ”Het is een geweldige eer”, reageerde broeder Evans later, ”het is het hoogtepunt van onze lange en fijne samenwerking met CBS.”

Een samenwerking waarvan CBS hoopt dat deze ”nog eens vijftig jaar zal duren” voegde Knox eraan toe.

schriftuurlijke en intellectuele steunpunten.

Op zaterdagavond werd ik gebeld door mijn bisschop, die zelfs in de kleinste zaken altijd geleid scheen te worden door de Geest.

„Houd morgen geen voorbereide toespraak. Zeg wat er spontaan bij je opkomt.”

„Maar ik heb veel tijd besteed aan 't voorbereiden van een toespraak, die heus héél goed is.”

Hij hield voet bij stuk: „Ik wil graag dat je vanuit je hart spreekt.”

Het viel me niet gemakkelijk om mijn zorgvuldig ingeklede betoog los te laten. Toen ik mij er echter op toelegde de influisteringen van de Geest op te vangen, kwam tenslotte de voor de hand liggende oplossing bij me op: ik zou spreken over mijn pasverworven getuigenis van Gods liefde. Vertellen over een dermate persoonlijke en heilige ervaring voor zo'n groot gehoor zou niet eenvoudig zijn.

Hoewel ik een ervaren lerares ben, begaf ik mij die zondag met een bonzend hart naar het spreekgestoelte. Ik begon mijn toespraak door te spreken over mijn bewustworden van Gods liefde. Bij het beschrijven van het daaruit voortvloeiende gevoel van warmte en vertrouwen, wendde ik mij tot passages uit de Schriften die spraken van geborgenheid en troost:

„Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels. . . .” (Lucas 13:34.) Voor mij drukt dit beeld op de allermooiste manier de alwijze maar toch tedere aard van Gods liefde uit.

Daarnaast koos ik een andere pakkende

tekst, die ons de toegankelijkheid van zijn liefde duidelijk maakt: „Nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naarstig, en gij zult Mij vinden; bidt, en gij zult ontvangen; klopt, en u zal worden opengegaan.” (Leer en Verbonden 88:63.)

Hoe moeilijk het houden van die toespraak ook was, de uitwerking ervan op mijzelf en op anderen was veel groter dan die van vele toespraken die ik sindsdien heb gehouden. Die teksten waren mij nog nooit zo mooi en zo zinvol voorgekomen; nog nooit was ik zo overtuigd geweest dat ik vanaf het spreekgestoelte de waarheid stond te verkondigen.

Kort geleden verrukte het mij in het Boek van Mormon nog een machtig voorbeeld van dichterlijke beeldspraak te ontdekken, waarin Gods liefde tot uiting komt: „O, gij allen, die rein van harte zijt, heft u hoofd op en ontvangt het aangename woord van God en verlustigt u in Zijn liefde; want dit moogt gij voor immer doen, indien uw geest standvastig is.” (Jakob 3:2.) Ik werd gelijk getroffen door de rijkdom van het woord „verlustigt”. Met dit ene woord drukte Jakob de buitengewone milddadigheid van Gods liefde uit.

Het lezen van dit vers uit Jakob treft mij nu veel dieper dan twintig jaar geleden wellicht het geval zou zijn geweest. In de tussenliggende jaren hebben ervaring en persoonlijke openbaring mij veel geleerd over de aard van Gods liefde. Ik heb geleerd dat die overvloedig is en nooit dreigt op te raken. Ik heb ook geleerd, dat wanneer wij niet naar die liefde snakken en haar niet zoeken, wij haar misschien nooit zullen kennen. Maar ik weet ook, zeer stellig, dat als onze geest „standvastig: is in het evangelie, wij ons tot in alle eeuwigheid mogen verlustigen in Gods liefde. □

Russell M. Nelson

EEN VOORBEELD VAN GEHOORZAAMHEID

Lane Johnson

Onder een helder licht en omgeven door een oerwoud van flonkerende instrumenten, ligt een man van zestig op de operatietafel. Hij wordt afgedekt met steriele groene doeken, die een gedeelte van zijn lichaam midden op zijn borst, alsmede een stuk van zijn linkerbeen ontbloot laten.

Dr. Russell M. Nelson voegt zich bij de zeven andere leden van het chirurgisch team in de operatiekamer: de chef de clinique van de afdeling chirurgie; een operatiezuster; een narcotiseur; een deskundige voor de hart- longmachine; een computerdeskundige; en nog twee verpleegsters, waarvan de ene hoofdoperatiekamer is. Ik sta op enige afstand van hen, gewassen en gehuld in speciale kleding.

Nadat zij hun plaats hebben ingenomen, beginnen zij hun werk met een spoed die een nieuweling wat huiverig ondergaat. Met één vaardige haal maakt de chef de clinique een incisie van 30 cm langs de volle lengte van het borstbeen, en meteen schroeit hij de talrijke kleine bloedvaten dicht, die met hun bloeden het zicht in de wond belemmeren.

Ondertussen maakt dr. Nelson een incisie

in het linkerbeen om een ader te vinden, waarvan een stuk verwijderd zal worden. Dit wordt een operatie die een vierledige coronary bypass heet – ofwel een operatie om verstoppingen in de vier slagaders die de hartspier van de patiënt voeden, te omzeilen. Het stuk ader uit het dijbeen zal als transplantaat worden gebruikt. Er wordt druk geknipt en dichtgeschroeid. Ik trek me onverwachts even terug op de gang voor wat frisse lucht en om nogeens goed met mezelf te overleggen of ik deze opdracht wel tot een goed eind kan brengen.

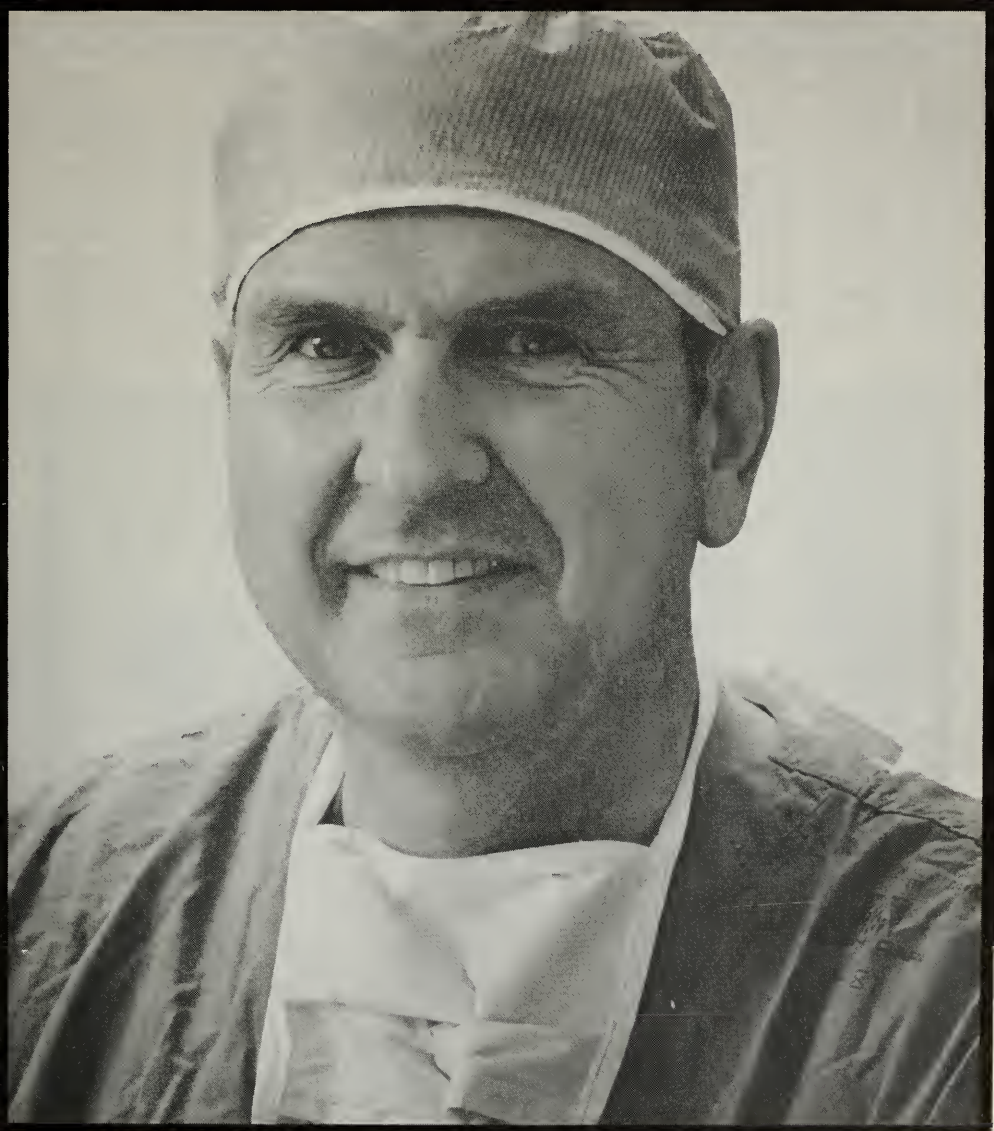
Dan dringt het gierende geluid van een elektrische zaag zich aan mij op. Eenmaal weer terug in de operatiekamer krijg ik een plaatsje toegewezen aan het hoofd van de operatietafel, vanwaar ik duidelijk zicht heb op het gebeuren. Ik zie dat het borstbeen van de patiënt in de lengte doormidden is gezaagd en dat er een wondspreider is aangebracht. Een paar keer draaien aan een hendeltje zorgt ervoor dat de wondranden uit elkaar worden gedrukt – en daar, tussen de gespreide ribben van de patiënt, ligt zijn kloppend hart.

Er wordt zachte muziek gespeeld over de

omroepinstallatie. De ogen van de chirurgen verraden geen verbazing, weerspiegelen het dramatische van het gebeuren niet, maar geven slechts blijk van doelbewuste concentratie. Ik vergeet mijn inzin-

king naarmate dat ik steeds meer gefascineerd raak door hetgeen zich daar voor mij afspeelt.

Na ruim een uur van ingespannen arbeid zijn de vier transplantaten verbonden met

Russell M. Nelson zoals zijn patiënten hem vaak zien: klaar voor de operatie

de aorta. Plotseling, en tot ieders grote verbazing, daalt de bloeddruk. Dr. Nelson stelt gelijk de diagnose en wijst naar een klemmetje dat op dit kritieke moment van de procedure nog steeds op een van de vele slangetjes had moeten zitten. Het wordt snel weer aangebracht – een kleine vergissing, maar wel één die ernstige gevolgen had kunnen hebben.

„Ik hou nog steeds van je,” zegt dr. Nelson tegen de schuldige. Hij krijgt een waarderend knikje terug. Dan voegt hij er met een wrang lachje aan toe: „Maar op 't ene moment hou ik méér van je dan op 't andere. . .”

Alom zie ik lachende ogen. Het is duidelijk wie de leiding heeft bij deze operatie.

Hij zorgt voor een voldoende luchtige sfeer, zodat de leden van het team ontspannen kunnen werken. Tegelijkertijd, echter, is er de stilzwijgende eis dat iedereen zich constant op het werk concentreert.

Later brengt dr. Nelson het volgende naar voren: „Het is een zaak van uiterste zelfdiscipline. Iemands leven is volslagen afhankelijk van het gehele chirurgische team. Je moet dus steeds volkomen kalm en ontspannen en alert blijven.”

Er zijn nu vier uur verstreken en de operatie is zo goed als klaar. De hart-longmachine is ontkoppeld, waarna het hart voorzichtig met behulp van elektroden op gang is gebracht; de transplanta-

Vader Nelson met zijn vrouw temidden kinderen en kleinkinderen

ten, die nu bol staan van de nieuwe bloedaanvoer voor de hartspier, zijn op lekken gecontroleerd. Het hart doet 't prima en de toestand van de patiënt is stabiel. De gedachten gaan nu uit naar de verontruste familie van de patiënt, en een van de verpleegsters grijpt naar de telefoon: „We zijn van de machine af, we hebben vier transplantaten aangebracht en dr. Nelson is met ongeveer driekwartier beneden.”

In de Verenigde Staten vinden openhartoperaties zoals deze meer dan 100.000 keer per jaar plaats. In zijn meer dan dertig jaar als pionier op dit terrein, heeft dr. Nelson de technologie met betrekking tot de open-hartchirurgie en de deskundigheid van de chirurgen zien vooruitgaan, totdat er minder dan twee op de honderd patiënten niet meer uit het ziekenhuis komen.

Zijn eigen medische opleiding begon in 1942, tijdens zijn tweede studiejaar aan de University of Utah in Salt Lake City. In de tussenliggende jaren heeft hij een kijk op de geneeskunst ontwikkeld die opmerkelijk eenvoudig is: „Bij het analyseren van de kwaal van de patiënt door de geneesheer,” zegt hij, „moet slechts één kritieke vraag worden beantwoord: is de aandoening er één die na verloop van tijd zal verbeteren, of zal zij verergeren? De taak van de arts is het proces om te zetten van één die niet zal genezen, tot één die met het verlopen van de tijd wel zal genezen.”

Bij het uitvoeren van die functie, zegt hij, moet een internist of chirurg beseffen dat hij in zich geen enkele genezende macht voor 't uitdelen heeft. Hij kan slechts vertrouwen op de door God gegeven genezende vermogens van het menselijk lichaam, die door alle eeuwen heen betrouwbaar zijn gebleken. Hij haalt de

Leer en Verbonden als volgt aan: „Er is een wet, voor de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond.

En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.” (Leer en Verbonden 13:20–21.)

„Met andere woorden,” vervolgt hij, „steeds wanneer er een zegen wordt ontvangen, is dat het gevolg van een gehoorzaamde wet. En dat wil zeggen dat het *altijd* zo zal gaan – niet haast altijd, niet zo nu en dan, maar iedere keer, zonder één enkele uitzondering. Dat betekent een vermindering van de spanning voor iemand die bereid is de wetten die gelden voor het stoffelijk lichaam te bestuderen en te gehoorzamen. Als dat niet zo was, zouden we wel gek zijn om deze patiënten dag in dag uit mee te nemen naar de rand van de dood en terug.”

Het was tijdens zijn opleiding als arts aan de University of Utah dat hij het meisje leerde kennen waarmee hij zou trouwen, Dantzel White.

Hij herinnert zich nog heel duidelijk het gevoel dat hij toen kreeg.

„Ik vond haar het mooiste meisje dat ik ooit was tegengekomen en voelde aan dat zij degene was waarmee ik zou trouwen,” zei hij. Dantzel had hetzelfde ervaren. Toen zij de volgende keer naar huis ging – haar ouders woonden in Perry (Utah) – kondigde zij aan kennis te hebben gemaakt met de man waarmee zij wilde trouwen. Drie jaar later vond hun huwelijk in de tempel te Salt Lake City plaats.

Toen Russell in 1944 aan de volgende fase van zijn medische opleiding begon, doorliep hij de vierjarige cursus in drie

jaar. Dit werd gevolgd door een co-assistentenschap bij de verschillende ziekenhuizen behorende bij de University of Minnesota, waar hij, naast de normale opleiding voor chirurg, ook aan een studie begon die zou voeren tot zijn PH.D.-titel. Tevens werd hij lid van een researchteam dat vijf jaar lang geld kreeg om een machine te ontwikkelen die de functies van het hart en de longen van de patiënt kon overnemen, terwijl het hart door middel van een operatie werd gerepareerd. Het was een verre van eenvoudige opgave, maar nadat het team er bijna drie jaar aan had gewerkt, kon de machine in gebruik worden genomen. De machine werd in 1951 voor de eerste keer gebruikt bij een open-hartoperatie op een mens.

Met een lange periode achter zich van geavanceerde training als chirurg, keerden dr. Nelson en zijn vrouw, Dantzel, met hun kinderen terug naar Salt Lake City. Het gezin telde nu vier dochters, terwijl een vijfde spoedig haar intree in de wereld zou doen. Als assistent-hoogleraar in de chirurgie aan de University of Utah College of Medicine, zette hij zijn arbeid voort op drie terreinen: research, onderwijs en chirurgie.

Deze eerste dagen van de openhartchirurgie waren, om met zijn woorden te spreken, „als het bevaren van een niet in kaart gebrachte zee”, met momenten van euforie, maar tevens met momenten van wanhoop, wanneer een operatie een leven niet kon redden.

Vijfentwintig jaar later grijpt het lijden van zijn patiënten hem nog steeds aan. „De artsen hebben tegenwoordig veel succes met deze operaties,” zegt hij, „maar wij zijn niet in staat om ieder leven te redden – dat is een onmogelijkheid. Soms kunnen wij slechts wat vertroosting bieden.

Wij willen nooit iemand zijn hoop ontnemen. De taak van een arts is om bij wijlen te genezen, herhaaldelijk het lijden te verzachten, maar altijd te troosten.”

In 1959 verliet dr. Nelson de University of Utah om een eigen praktijk te beginnen. Hij was nu vijfendertig, met een vrouw en zes kinderen, een jarenlange voortgezette opleiding achter zich, en bezig een steeds grotere schuld op zich te laden ten einde zich naar behoren voor te bereiden op het beroep dat hij wilde uitoefenen.

Toch werd hij geroepen tot de veeleisende functie van ringpresident. Voordat hij werd aangesteld, had broeder Nelson onder andere verteld dat één van de grote problemen waar hij als chirurg tegenover stond de moeilijkheid was van het vervangen van de klep van de aorta. In zijn zegen beloofde ouderling Spencer W. Kimball, die toen deel uitmaakte van de Raad der Twaalf, dat de kwaliteit van zijn werk als chirurg zou toenemen, zodat hij voldoende tijd zou hebben voor zijn plichten als ringpresident en zijn patiënten daar geen nadeel van zouden ondervinden. Later zou ouderling Kimball zelf voordeel trekken uit deze zegen, daar dr. Nelson in 1972 een open-hartoperatie op hem verrichte, waarbij onder andere een aortaklepprothese werd aangebracht.

In 1965 werd dr. Nelson de buitengewone kans geboden om aan een andere grote universiteit de posities te bekleden van professor in de chirurgie en voorzitter van de afdeling thorax- en cardiovasculaire chirurgie. Er was een ruim salaris aan het aanbod verbonden, alsmede de afspraak dat mettertijd de academische studie van al zijn kinderen zou worden bekostigd.

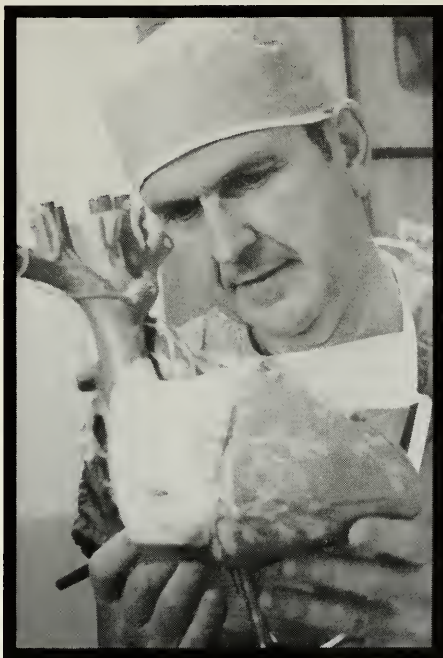
De Nelsons waren zeer onder de indruk van dit aanbod en geneigd het aan te aanvaarden. Alvorens echter een besluit

te nemen dat niet alleen zijn weerslag zou hebben op hun gezin, maar ook op zijn werk als ringpresident, vroeg hij president David O. McKay om raad.

Nadat hij de bijzonderheden van de situatie had vernomen, deed president McKay zijn ogen dicht, leunde achteruit in zijn stoel en dacht een poos over de zaak na. Vervolgens zei hij: „Broeder Nelson,

Joseph Fielding Smith maakte het die dag niet zo goed.) President Lee en president Tanner gaven te kennen dat zij hem graag aan het hoofd van de zondagschool van de kerk zouden zien, mits dit niet ten koste ging van zijn werk als chirurg.

Eenmaal bijgekomen van de schrik, gaf dr. Nelson ten antwoord dat hij bereid

Hartchirurg Nelson bestudeert een ver-groot model van het menselijk hart

het staat me niet aan. Ik vind dat u niet naar Chicago moet gaan.”

„Meer hadden we niet nodig,” vertelt dr. Nelson. „Wij bedankten voor het geweldige aanbod en bleven in Salt Lake City.”

In juni 1971 werd dr. Nelson gebeld door president N. Eldon Tanner met het verzoek naar zijn kantoor toe te komen. Hij ging er meteen heen en trof daar ook president Harold B. Lee aan. (President

was iedere roeping van de Heer te aanvaarden, ook al zou dat het opgeven van zijn praktijk betekenen. De broeders drongen er echter op aan, dat hij de roeping alleen moest aanvaarden als hij daarnaast kans zag zijn werk als chirurg voort te zetten. Aldus begon hij aan een periode van ruim acht jaar als algemeen president van de zondagsschool.

De operatie op president Kimball vond

op 12 april van het jaar daarop plaats. Alles verliep foutloos: de duizenden ingewikkelde handelingen werden volmaakt uitgevoerd, volgens de zegen die dr. Nelson destijds van president Harold B. Lee en president N. Eldon Tanner had

president van de kerk zou worden," vertelt hij.

Sinds hij in oktober 1979 werd ontheven uit het algemeen presidium van de zondagsschool, heeft broeder Nelson de kerk gediend als regionaal vertegenwoordiger

Ouderling Nelson, in zijn capaciteit van regionaal vertegenwoordiger van de Raad der Twaalf

ontvangen. Wat dr. Nelson echter nog meer trof, was het overstelpende gevoel dat hij aan het eind van de operatie ontving: „De Geest liet mij weten dat ik zojuist een man had geopereerd die

van de Raad der Twaalf. Hij heeft het heel druk als chirurg, met vaak zelfs twee open-hartoperaties op één dag. Hij is actief betrokken bij diverse genootschappen met betrekking tot zijn beroep, en

ook bij aangelegenheden van de burgerlijke gemeente waarin zij wonen; daarnaast heeft hij ook nog thuiswonende kinderen.

Hoe slaagt hij erin, met zoveel zaken die zijn aandacht vergen en dagen die slechts vierentwintig uur tellen, om een hoogwaardig gezinsleven te hebben?

De band tussen ouders en kinderen in de familie Nelson is steeds van een bijzondere kwaliteit geweest, die getuigt van eeuwige banden. Broeder Nelson verwondert zich al jarenlang over de grote natuurlijke affiniteit die hij Dantzel ten toon ziet spreiden voor de kinderen.

Over zijn belevissen als echtgenoot en vader zegt broeder Nelson dat de grootste voldoening die wij kunnen hebben, is te weten dat wij handelen volgens de wil van de Heer. In dit verband kreeg hij een belangrijke les toen hij en zijn dochter Gloria tijdens een tocht op een vlot in de Grand Canyon bij het nemen van een van de stroomversnellingen overboord sloegen.

„Het was een afschuwelijke ervaring,” vertelt hij, „maar wat ik eruit leerde was mij 'vast te houden aan de ijzeren roede'. Terwijl wij door het water werden meegeleid, probeerde ik uit angst voor haar veiligheid, mijn dochter vast te houden. Toen wij verderop nog ergere stroomversnellingen tegenkwamen, leerde ik mezelf goed vast te klampen aan de touwen van het vlot en te zorgen dat mijn dochter mij stevig vasthield. Bij het naleven van het evangelie geldt hetzelfde beginsel. Als een man zich vast wil houden aan Gods woord en gehoorzaam is, zodat zijn gezin op hem kan vertrouwen, zullen zijn vrouw en kinderen veilig zijn.”

Met zijn zevenenvijftig jaar heeft broeder Nelson een groot aantal onderscheidin-

gen ontvangen voor zijn grote verdiensten, zowel op het terrein van zijn eigen beroep, als op het terrein van zijn maatschappelijke inspanningen. Hij heeft de eer gekend om op te treden als directeur van de Amerikaanse raad voor thoraxchirurgen; hij heeft de hartvereniging van Utah en het medisch genootschap van de staat Utah gepresideerd – en zo zou men nog een poos door kunnen gaan. Maar wat boven alle andere zaken bij hem voorrang heeft, is zijn vastbeslotenheid om de Heer te gehoorzamen bij het bevorderen van het werk van Gods koninkrijk.

„De Heer heeft alsnog een geweldig werk in de kerk te verrichten,” beweert hij. „Hij zal daarbij iedere trouwe ziel nodig hebben: er zal geen enkele voorbereide, bekwame heilige der laatste dagen zijn die niet alle verantwoordelijkheid zal worden gegeven die hij of zij maar dragen kan.” Russell M. Nelson is gehoorzaam aan de president van de kerk en het verbijstert hem mensen vragen te horen stellen als, „Is het *echt* de bedoeling van de Heer, dat wij alles doen wat president Kimball zegt?”

Hij herinnert ons aan het volgende: „De Heer heeft gezegd: ' . . . hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.' Ik heb ervaren, dat zodra je geen vraagtekens meer zet achter de uitspraken van de profeet, maar uitroeptekens, en doet wat hij zegt, de zegeningen gewoon niet meer te tellen zijn.

Ik heb mezelf nooit de vraag gesteld: 'Wanneer spreekt de profeet als profeet en wanneer niet?' Mijn overweging is altijd geweest: 'Hoe kan ik meer op hem gaan lijken?'” □

Ons evenwicht bewaren: excessen herkennen en weerstaan

O. Don Ostler

Eind april 1981 werd het eerste ruimteveer ter wereld in een baan om de aarde gebracht, waarna het twee dagen lang onze planeet omcirkelde. Onderwijl werden de eerste van verschillende proeven genomen om na te gaan hoe het zich zelfstandig zou gedragen. Op de luchtmachtbasis Edwards in Californië wachtten wij gespannen op het binnendringen van de dampkring en de landing van de Columbia. De nauwkeurigheid van deze landing was opzienbarend. Het ruimteveer kwam de dampkring binnen met een snelheid van 29.000 km per uur, nam dan snelheid terug, om vervolgens een volmaakte landing te maken op een landingsbaan van enkele honderden meters breed en een paar kilometer lang – niet meer dan een stipje op onze aardbol. In zekere zin is onze reis vanaf ons bestaan als geestelijke kinderen van eeu-

wige ouders, door de aardse ervaringen heen, en ten slotte terug naar hemelse rijken, net als de reis van de Columbia. Tijdens deze reis moeten wij de ervaring en kennis opdoen die ons in staat zullen stellen om ons einddoel – terugkeer tot God – te halen; moeten wij zo leven dat wij onze eeuwige bestemming zullen bereiken. Alles wat wij hier doen is van invloed op hoe wij daar aankomen en waar wij belanden.

Helaas zal bij onze terugkeer in de eeuwige kringen blijken dat velen van ons ons doelwit niet bereiken. Sommigen zullen in de telestiale wereld belanden, sommigen in de terrestriale wereld en sommigen in de celestiale wereld. Volgens mij hangt dit soort landing grotendeels af van ons vermogen om een geïnspireerd evenwicht in ons leven te bereiken.

Het ruimteveer Columbia bracht het er

goed af omdat het geen last had van invloeden die het uit zijn evenwicht kon brengen. Daar het door experts werd geleid, bereikte het vaartuig gelukkig het juiste evenwicht met betrekking tot zijn snelheid, richting en timing om de dampkring te kunnen verlaten, volmaakt zijn taak te verrichten en veilig terug te komen. Als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, echter, is de leiding die wij ontvangen oneindig veel zekerder, omdat wij haar van God ontvangen, die de bewerker is van onze geestelijke zaligmaking.

Maar hoe duidelijk de raadgevingen van een profeet ook zijn, toch hebben wij weleens de neiging op een zijspoor terecht te komen. Er zijn leden van de

Het is een heerlijke geruststelling te weten dat het het doel van onze Hemelse Vader is ons te leiden en te leren terwijl wij eraan werken onszelf te vormen tot een wezen dat even volmaakt evenwichtig is als de Heiland.

kerk die alleen bereid zijn de profeet te volgen als het hèn uitkomt, maar hem negeren wanneer er een offer of een grotere toewijding gevergd wordt. Sommigen, die vergeten hoe eenvoudig het

evangelie is, gaan weleens één aspect ervan overdrijven en een ander aspect verwaarlozen. Anderen maken de hun gegeven aanwijzingen veel ingewikkelder dan nodig is, waardoor de duidelijkheid van de hemelse richtlijnen verdoezeld wordt en zij hun gevoel van geestelijk evenwicht verliezen. Sommigen vallen zelfs ten prooi aan geruchten, fanatisme, vervormde deugden, misplaatste waarden of onvoldoende toewijding op godsdienstig terrein.

Mijn ervaring heeft mij ervan overtuigd dat veel mensen vatbaar zijn voor speculatie, en dat de heiligen der laatste dagen daar allerminst immuun voor zijn. „Heb je 't gehoord?” „Zeg, wist je dat . . .?” „Als je belooft het voor je te houden, heb ik een nieuwtje voor je!” Dat zijn inleidingen waardoor wij gegarandeerd onze oren spitsen. Wat hier gewoonlijk op volgt zijn geruchten, variërend van speculaties over de identiteit van de nieuwe bisschop of ringpresident, tot de inleiding van het millennium.

De profeten, echter, lichten ons heel zorgvuldig voor. Zij zijn vol geloof en hoop; zij kennen God en maken ons deelgenoot van zijn inspiratie. Bovendien kunnen wij op ieder moment de bron van die inspiratie verifiëren door te luisteren naar de Geest. Helaas merk ik dat sommigen onder ons geneigd zijn tot velerlei excessen. Sommigen, bij voorbeeld, eten te veel, terwijl anderen geen aandacht schenken aan gezonde voeding. Sommigen slapen te lang, anderen te kort. Sommigen negeren een behoorlijke verzorging van het lichaam en nemen nauwelijks lichaamsbeweging, terwijl an-

deren min of meer een verering voor het lichaam aan de dag leggen. Men moet er zeker voor zorgen op de hoogte te blijven van nieuwe ontwikkelingen op het gebied van de gezondheid en de verzorging van het lichaam, maar volgens mij verwacht de Heer dat wij ons gezond verstand zullen gebruiken. De sleutelwoorden zijn evenwicht en matigheid: het met overleg toepassen van alle waarheden die men kent, niet slechts een grote nadruk op één daarvan.

Evenwicht speelt een belangrijke rol bij onze ontspanning. Weliswaar kan de boog niet altijd gespannen zijn, maar degene die ten koste van zijn verantwoordelijkheden jegens gezin, werkgever en geestelijke ontwikkeling alsmaar vertier najaagt, wordt een losbol. Door onmatigheid op dit terrein kan iemand zijn of haar gezin verwaarlozen, of door een slecht

volgende gezegd over matigheid: „Wij kunnen van alle gemakkelikheden iets slechts maken, maar de heiligen moeten niet onverstandig zijn, en begrijpen wat de wil des Heren is en in alle dingen matigheid betrachten. Zij moeten alle overdaad vermijden, de zonde verzaken en zich onthouden van 'alle begeerlijkheden der mensen'. Zij moeten bij hun tijdverdrijf en hun ontspanning letten op de geest zowel als op de letter, op de bedoeling en niet alleen de daad, op het geheel en niet slechts een deel; dat is wat matigheid wil zeggen. Op die manier zal hun gedrag goed en betamelijk zijn, en zullen zij er geen moeite mee hebben om de wil des Heren te begrijpen.” (*Evangelieleer*, blz. 236.)

Zelfs bij de naleving van ons geloof kunnen wij onevenwichtig worden, vooral wanneer we al onze inspanningen op één terrein richten en aan andere, even belangrijke aspecten, voorbijgaan. Het bestuderen van de Schriften, ons ouderschap, dienstbetoon aan de medemens en onze roepingen in de kerk, al deze zaken wedijveren om een gedeelte van onze tijd. De nadruk op één daarvan leggen ten koste van alle andere heeft tot gevolg dat wij niet voldoen aan de verwachtingen die de Heiland van ons heeft. Hij heeft ons geleerd dat wij het ene moeten doen „en het andere niet nalaten”. (*Matteüs 23:23*.)

Soms worden onze quorumvergaderingen en evangelieleerclasses discussieforums in plaats van gereedschappen voor geestelijke ontwikkeling en dienstbetoon. Terwijl wij theoretiseren, letten wij er weleens niet op hoe de weduwen, de

Sommige kerkleden zijn bereid de profeet te volgen zolang het hèn uitkomt, maar negeren hem wanneer er een offer of een grotere toewijding gevraagd wordt.

voorbeeld kinderen ertoe brengen vermaak en stoffelijk bezit belangrijker te achten dan arbeid of bezorgdheid voor hun medemens.

President Joseph F. Smith heeft het

zieken en de rouwenden daadwerkelijk geholpen kunnen worden.

De Heer heeft gezegd „de mensen . . . (dienen) ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen

Soms worden onze
quorumvergadering en
evangelieleerclasses
discussieforums in plaats van
plaatsen voor geestelijke
ontwikkeling en dienstbetoon.

vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen.” Het koninkrijk zal worden opgebouwd door mensen die vrijelijk hun tijd, talenten en middelen schenken. De kerk heeft in deze tijd over de gehele wereld behoefte aan vele zaken: zendingswerk en zendingsbijdragen, tempelwerk en tempelbouw, milde vastengaven en oprechte bezorgdheid om de armen, de ontwikkeling en training van het gezin. Er kunnen in de diverse ringen verschillende behoeften bestaan, die echter niet minder belangrijk zijn. Huisonderwijs en huisbezoek van niveau, liefdediensten, het bezoeken van zieken, christelijk dienstbetoon, doeltreffende leiding en uitstekend onderwijs zijn overal en te allen tijde werkelijk nodig.

Laten we onszelf de vraag stellen: hoe zijn we onze tijd, talenten en stoffelijke middelen aan 't besteden? Zitten we op peil,

of zijn we eronder gezakt omdat we teveel van onze tijd aan wereldse zaken hebben besteed, of onze talenten uitsluitend voor onze carrière hebben gebruikt, of onze middelen alleen hebben aangewend voor zelfzuchtige genoegens? Nemen we de zuivere leerstellingen van de Heiland ter harte?

De verleidingen zijn vaak geraffineerd en listig. Gericht op onze zwakheden, worden zij getimed om ons precies op die momenten te bereiken dat wij het meest gevoelig zijn voor hun aantrekkingskracht. Dat zijn de middelen waarmee de verleider de vernietiging van het evenwicht in ons leven beoogt, om ons aldus te doen afwijken van de koers die ons thuis bij God zal brengen.

Toen de verrezene Christus aan de Nephieten verscheen, vroeg Hij hun: „Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: zoals Ik ben.” (3 Nephi 27:27.)

Bij ons zoeken naar evenwicht, worstelen wij allemaal met moeilijkheden en verleidingen, met excessen en tekorten. Wij hebben allemaal behoefte aan de kracht die voortvloeit uit het weten dat Jezus Christus onze persoonlijke Heiland is, wiens verzoeningswerk en genade het mogelijk maken de geestelijke en lichamelijke dood te overwinnen, tot het einde toe te volharden en terug te keren tot onze eeuwige woning. Het is een heerlijke geruststelling te weten dat het het doel van onze Hemelse Vader is ons te leiden en te leren terwijl wij eraan werken onszelf te vormen tot een wezen dat even volmaakt evenwichtig is als de Heiland.

□

HET GEHEIM VAN CEBU

Toen de familie Misalucha naar dit centraal gelegen eiland in de Filippijnen verhuisde, ontdekten zij dat éne element dat steeds aan hun leven had ontbroken.

Richard M. Romney

Auto's claxonnerden driftig en taxi's en bussen verdrongen elkaar in een poging zich een plaatsje in het verkeer te verwerven. Benjamin Misalucha zat op het marktplein te kijken naar de onafgebroken stroom auto's. Hij haalde zijn zakdoek te voorschijn en bette zijn voorhoofd. Hij hoopte maar dat zijn vrouw vlug klaar zou zijn met haar boodschappen. Het weer was erg warm en daarbij klef, zoals zo vaak op de Filippijnen, en hij snakte naar huis en de gelegenheid zich samen met de kinderen wat te verpozen. Op dat moment viel zijn oog op een opschrift hoog op de zijgevel van een van de gebouwen aan het plein: „Geen enkel succes weegt op tegen het falen thuis.” Het drong plotseling tot hem door dat hij de inhoud van deze boodschap afwoog en dat hij de waarheid ervan onderkende. „Ik was nog jong in die tijd – een jaar of dertig,” vertelt hij, „en ons gezin telde vier kinderen. Vergeleken met andere Filippijnen hadden we nagenoeg alles, maar ik was niet tevreden met mijn leven. In mijn hart wist ik dat ik op zoek was naar meer.” Hij wist niet dat deze uitspraak van president David O. McKay daar met grote letters was aangebracht door zendelingen die in dat gebouw woonden, hetzelfde soort mormoonse zendelingen dat drie

weken lang met hem had gesproken toen hij nog in de hoofdstad, Manilla, woonde. Hij had ook twee keer bezoek ontvangen van de zendelingen hier in Davao, een andere grote stad in het zuiden. Kort daarop werd Benjamin Misalucha door zijn werkgever, een farmaceutisch bedrijf, overgeplaatst naar Cebu City, een belangrijke plaats op een van de centrale eilanden. Daar in Cebu zouden meneer Misalucha en zijn familie ontdekken wat er aan hun leven had ontbroken. De Misalucha's waren opgetogen over hun nieuwe woonplaats. Cebu en de streek eromheen zijn belangrijk vanuit een geschiedkundig oogpunt. Het was op deze plek dat Ferdinand Magelhaes (1470-1521, Portugees zeevaarder), die een poging deed om de aarde heen te varen, als eerste het christendom op de eilanden introduceerde. Het houten kruis, dat de naam heeft het zijne te zijn, staat nog steeds op het grote plein midden in de stad. Tussen 1565 en 1571, toen de Filippijnen een Spaanse kolonie waren, was Cebu de hoofdstad. Later speelden de inwoners van Cebu een belangrijke rol bij de onafhankelijkheidstrijd. Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd het centrum van Cebu, bij een vergeldingsmaatregel voor guerilla-

Benjamin en Avelina Misalucha

activiteiten, zo goed als met de grond gelijk gemaakt. De haven bleef echter ongeschonden en het stadscentrum werd herbouwd. In deze tijd is Cebu nog steeds een belangrijk knooppunt voor de handel tussen de verschillende eilanden en voor het binnenlandse luchtverkeer. De bevolking bestaat uit agrariërs, fabrieksarbeiders en zakenlieden. De Misalucha's kwamen er alras achter dat, net zoals de Filippijnen overal elders, de bevolking van Cebu goedlachs is en ook snel bereid om de helpende hand toe te steken. „De Filippijnen zijn een hecht volk,” zet

Avelina, Benjamins vrouw, uiteen. „Wij houden er nauwe familiebanden op na, alsmede banden met andere Filippijnen. Wij maken elkander deelgenoot van hetgeen wij beleven, alsook van hetgeen wij hebben.”

In een maatschappij waar het delen met elkaar zo normaal is, doet het misschien verwonderlijk aan dat iemand zou opvallen als bijzonder vriendelijk en vrijgevig. Toch was dat zo in het geval van de voorzitter van de plaatselijke oudervereniging. Van meet af aan legde zij zich erop toe de familie Misalucha te helpen zich

thuis te gaan voelen in hun nieuwe woonplaats. Het duurde ook niet lang voordat meneer Misalucha in het bestuur van de oudervereniging zat. Mettertijd ontdekte hij dat de voorzitter tevens de echtgenote was van de plaatselijke mormoonse bisschop. Zijn nieuwsgierigheid nam alsmat toe.

„Op zekere dag zag ik ze samen naar huis lopen,” vertelde meneer Misalucha, „en zette ik de spurt erin om hen in te halen. Ik zei de bisschop dat ik wat meer wilde weten over zijn kerk. Hij antwoordde dat hij een stel aardige jongemannen kon aanbevelen, die mij er alles over konden vertellen.”

In de tien daaropvolgende maanden kwamen de zendingen regelmatig bij de Misalucha's thuis. Benjamin Misalucha vermaakte hen vaak met verhalen over eerdere ontmoetingen met zendingen, in een tijd dat hij nog niet goed begreep wie zij eigenlijk waren: „Op een keer klopten ze bij me aan en vroegen of ik het hoofd van het gezin was. Ik was net wat karweitjes aan 't opknappen en stond daar druipnat van 't transpireren, dus antwoordde ik: 'Nee, hoor, ik ben hier alleen maar de klusjesman.' Dat is een grapje dat ik thuis altijd maak, maar zij traptten erin!”

Avelina zorgde altijd voor fris water of vruchtensap, cake, of ook weleens *siopao* (een Chinees gerecht van gestoomd witbrood gevuld met gehakt en eieren). En natuurlijk vonden de kinderen – er waren er nu vijf – het heerlijk om de zendingen te plagen en ze mopjes te vertellen voordat het serieuze gedeelte van het bezoek – het gesprek over het evangelie – begon.

„Ik wilde antwoorden uit de Bijbel hebben,” vertelt Benjamin, „want ik geloofde nog niet in het Boek van Mormon. En zij

wezen mij die antwoorden in de Bijbel. Het was mij iedere keer een raadsel hoe zij altijd antwoorden konden vinden op mijn vragen, terwijl ik er zelf niet in slaagde.” Geleidelijk maakte zijn verbijstering plaats voor begrip. De zendingen konden de antwoorden vinden omdat zij de waarheid kenden. Benjamin Misalucha riep zijn gezin bij elkaar.

„Bidt hier allemaal over,” zei hij tegen zijn vrouw en kinderen. Op de volgende gezinsraad stemden zij er allemaal voor om heiligen der laatste dagen te worden. Het gezin werd op zaterdag, 29 april 1979, gedoopt.

„Vanaf het moment dat wij lid zijn geworden van de kerk,” vertelt broeder Misalucha, „hebben wij constant zegeningen ontvangen.” Hij ging voor een verzekeringsfirma werken, waarna de zaken voor hem steeds beter gingen, „ondanks het feit dat een aantal van mijn vrienden vijandig tegenover onze doop stond. Ze zeiden dat ik binnen twee jaar wel weer bij mijn oude kerk aan zou kloppen. Ik had echter de ware kerk gevonden, de kerk van Christus. De banden thuis werden hechter. De kinderen ontwikkelden hun talenten en leerden te spreken in 't openbaar en hun verlegenheid te overwinnen. Ik wist dat ik leefde volgens de wil van de Heer.”

De Misalucha's wonen nu in een lichte flat, met witgekalkte muren, niet ver van het ringcentrum in Lahug, een buitenwijk van Cebu City. Zij horen bij de Cebu City First Ward van de Ring Cebu City Filippijnen. Broeder Misalucha, die nu vijfenveertig is, is quorumpresident ouderlingen en algemeen muzikleider van de ring. Zijn vrouw is lerares in de zondagschool en muzikleidster van de zustershulpvereniging van de ring. Bennette, de oudste dochter van eenentwintig, is voor-

De familie Misalucha

zitster van het activiteitencomité van de ring en lerares intermenselijke verhoudingen van de jong-volwassenenafdeling van de zustershulpvereniging.

De negentienjarige Benson, de oudste zoon, is ringfunctionaris van de jongemannen en bereidt zich voor op een zending. Belenda van zestien, is secretaresse van het jeugdwerk in de wijk. De vijftienjarige Belmin is eerste raadgever in het lerarenquorum en zijn jongere zusje, Benjeline, die nu twaalf is, „moet erop toezien dat wij 't allemaal goed met elkaar kunnen vinden”.

Het gezin neemt nog steeds zijn beslissingen door de zaken te bespreken en in stemming te brengen, hoewel broeder Misalucha het laatste woord heeft. „Wij laten iedereen aan het woord,” vertelt zuster Misalucha. „Als er moeilijkheden zijn, bespreken wij ze op de gezinsavond. Maar we doen ook fijne dingen samen.”

Die fijne dingen, vertelt Benjeline, zijn onder andere muziek. „Wij zingen altijd wel iets, en dan vierstemmig, want we hebben thuis sopranen, alten, tenoren en bassen. En we spelen haast allemaal of gitaar, of piano, of allebei.” De gezinsavond kan ook wel geestelijke lessen omvatten, of er wordt ergens voor gerepeteerd, zoals voor het toneelstuk dat de ring ging opvoeren om geld bij elkaar te brengen voor de bouw van de tempel te Manila, en waarin Belmin de hoofdrol speelde; als er een goede film draait in de stad gaan zij er misschien heen; en bij bijzondere gelegenheden gaan ze wel eens samen pizza eten. „Wij zijn dol op onze eigen Filippijnse gerechten, zoals rijst en inktvis en tropische vruchten,” vertelt Belmin, „maar we zijn ook gek op pizza.”

De familie Misalucha is doordrongen van een geweldige teamgeest. „Wij krijgen

allemaal taken toegewezen," zegt Belenda, „maar dat wil niet zeggen dat we niet tegelijkertijd iemand met zijn huiswerk helpen of het doen van de vaat van ze overnemen." Benson, die een poos samen met zijn vader op huisonderwijs is geweest, zegt: „Ik voel mij altijd prettig bij m'n vader, ook in gezelschap van m'n vrienden, want hij is ook mijn vriend. En dat is Bennette trouwens ook. Als ik 't moeilijk heb met iets op school, kan ik er met haar over spreken en ze begrijpt 't." Hoewel in de oorlog er veel gegevens van de burgerlijke stand verloren zijn gegaan, zijn de Misalucha's er toch in geslaagd hun viergeneratielijsten zo goed als af te krijgen en zij zijn steeds attent op mogelijkheden om meer te weten te komen. Bennette weet nog goed dat zij naar een begraafplaats togingen om namen en datums over te schrijven van de grafzerken, en Benjeline en Benson zijn trots op hun gedenkboeken. Belenda houdt regelmatig haar dagboek bij. Zij schrijft over zaken zoals de nieuwe ring die binnenkort zal worden georganiseerd, de tempel die in Manila wordt gebouwd, en de reis die haar ouders hebben gemaakt naar de gebiedsconferentie, waar zij hebben kunnen luisteren naar president Kimball.

„Ik schrijf ook over m'n gevoelens, m'n gedachten, m'n voornemens," zegt ze, „m'n ervaringen, m'n bezigheden. . . .” „En de jongens waar je verkikkerd op bent!" valt haar zus haar grinnekend in de rede, en iedereen lacht.

Bennette, die een baan heeft als verslaggeefster bij een plaatselijk televisiestation, vertelt dat haar familie haar helpt 't hoofd te bieden aan de spanningen die haar werk met zich brengt.

„Ik ga samen met een cameraman op stap en film alle gebeurtenissen van betekenis in de stad," vertelt ze. Zij heeft

de burgemeester en andere hoogwaardigheidsbekleders plaatselijk geïnterviewd. „Maar ik heb ook dikwijls te maken met brand, overvallen of berovingen, en je ziet een heleboel mensen die niet gelukkig zijn met waar ze mee bezig zijn. Wanneer je dan naar huis kunt gaan, waar zo'n fijne sfeer heerst," vervolgt zij, „ben je de Heer wel erg dankbaar. Ik weet dat als er zich problemen of moeilijkheden voordoen, God mij mijn familie heeft gegeven, zodat ik naar huis kan gaan om erover te praten. M'n ouders en m'n broers en zusjes kunnen me helpen bij het zoeken naar oplossingen. Ik ondervind ook hoeveel steun ik van ze ontvang door zoveel in gezinsverband te doen, zoals 's zondags naar de kerk gaan, of naar andere activiteiten van de kerk door de week."

Ze vertelt dat zij op haar werk vragen krijgt over haar geloof, gewoonlijk omdat haar koffie wordt aangeboden door degenen

„Ik zei de bisschop dat ik wat meer wilde weten over zijn kerk. Hij antwoordde dat hij een stel aardige jongemannen kon aanbevelen, die mij er alles over konden vertellen."

die zij interviewt en zij willen weten waarom zij dit afslaat. „Dat voert dikwijls tot gesprekken over het woord van wijsheid," zegt ze. Zij tekent ook aan dat er bij het omroepbestel weleens mensen zijn

die 't bijzonder moeilijk hebben met 'kleurrijke taal'. Zoals de regisseur die in minder prettige bewoording tegen je uitvaart. Naast m'n werk als correspondent, heb ik ook de regie van enkele programma's, en gewoonlijk als ik daar mee bezig ben, vraagt iemand me: 'Waarom word jij niet razend en sta je niet te schelden, zoals de anderen?' Maar ik kan razend worden zonder onaangename dingen te zeggen. Het lukt mij even krachtig op te treden, maar dan op een prettige manier.

Naast alles wat de Misalucha's in de kerk doen, blinken ze ook uit op de scholen die ze bezoeken. Alle kinderen horen of hoorden vanaf hun eerste tot hun laatste schooljaar tot de besten van de klas. Bennette was „salutorian”, ofwel tweede, van haar eindexamenklas. Benson is op dit moment ook tweede van de klas. Belenda, die op dit moment tweede is van haar „high school”-klas, is destijds ook als „salutorian” geëindigd van haar lagere school.

„We lijken wel behekt,” lacht broeder Misalucha, „maar we hopen nog steeds op een 'valedictorian'” (de leerling die als eerste eindigt). Maar al waren zijn kinderen géén goede leerlingen geweest, voegt hij er aan toe. zou hij toch zijn best doen hen aan te moedigen. „Iedereen faalt weleens. Je moet ze laten weten dat zoiets niet het einde van de wereld betekent. Je kunt het een volgende keer beter doen. Trouwens, niet de behaalde prijs is van belang, maar de inspanning en zelfontwikkeling. Als de kinderen hun best maar doen, dan kunnen ze niet nog beter.” Hoewel zij genieten van hun kerkelijke activiteiten, van hetgeen zij presteren op school-, studie- en vakgebied, en van de hechte banden thuis, putten zij waarschijnlijk hun grootste vreugde uit het

anderen deelgenoot maken van het geheim van het geluk dat hun vader ontdekte toen hij naar Cebu verhuisde. „Ik kan getuigen dat dit de enige ware kerk is,” zegt Belmin. „Soms kan ik m'n vrienden overreden om iets verkeerd na te laten, en geven ze toe dat mijn idee goed is. Ik leg ze, bij voorbeeld, uit welke gevaren er aan het roken verbonden zijn, en dan zeggen ze, 'O, dat wisten we niet'. Zo kan ik ze waarschuwen. Ik heb ze er ook van kunnen overtuigen dat het niet goed is om te spijbelen of naar slechte films te gaan.”

„Ik heb massa's vrienden die echt wel weten dat het evangelie waar is,” voegt Benson er aan toe. „Maar er zijn beletsels die zij niet schijnen te kunnen overwinnen. Ze vragen me: 'Waarom wil je me veranderen?' Ze zijn koppig, omdat zij zo geboren zijn. Maar waar 't om gaat, is dat ik probeer hen nog gelukkiger te maken.” „Ik begin iedere dag met een gebed,” zegt Belenda. „Mijn klasgenoten op school zijn altijd geïnteresseerd in de kerk. Zodra ze merken dat ik mormoonse ben, stellen ze mij van allerlei, soms domme, vragen, zoals 'Waarom drink jij niet?' Dan vertel ik ze dat het tegen de wetten van onze kerk is en dat het ongezond is.” Broeder Misalucha vertelt hoe hij een vriend, Lary Yumul, in aanraking heeft gebracht met het evangelie. „Hij vroeg me waarom ik heilige der laatste dagen was, waarop ik hem uitlegde dat ik op zoek was geweest naar een kerk die meer antwoorden te bieden had, een kerk die haar eigen leer in praktijk bracht, een kerk die ons dingen kon leren die wij nog niet wisten.”

Tweeëneenhalve maand later werd broeder Yumul lid van de kerk. Hij had een buurman die altijd vloekte, zijn geld verspeelde en zijn vuilnis voor het huis

van de Yumuls deponeerde. Broeder Yumuls houding ten opzichte van deze man veranderde. „Hij begon hem als een goede buur te behandelen en trachtte een goed christen voor hem te zijn,” legt

„Ik weet dat als er zich problemen voordoen, God mij mijn familie heeft gegeven, zodat ik naar huis kan gaan om erover te praten.”

broeder Misalucha uit. „De voorheen zo moeilijke buurman veranderde zijn levensstijl en werd lid van de kerk! Sindsdien heeft hij het evangelie aan een ander gezin doorgegeven en zijn die mensen ook gedoopt. Op hun beurt heeft dat gezin de zendingen kennis laten maken met nog een familie, die ook lid is geworden van de kerk.”

De les die uit die ervaring kan worden gehaald is voor de hand liggend voor Benson. „De beste manier om ervoor te zorgen dat iemand luistert naar wat je te zeggen hebt, is hen door je daden te laten merken dat je echt om ze geeft. Voordat ik met mensen kan praten, moet ik vriendschap met ze sluiten en ze op hun gemak stellen. Er zitten bij ons op school leerlingen uit het hele eiland, dus een mengeling van allerlei godsdiensten is niet ongewoon. Het is niet eenvoudig om jezelf als mormoon te handhaven. Maar het is wèl eenvoudig om een vriend te vertellen wat je gelooft.”

„De Filippijnse houding over het delen

met anderen zal de kerk helpen groeien,” zegt zuster Misalucha. „Het is voor ons vanzelfsprekend om onze medemensen deelgenoot te maken van alles wat belangrijk voor ons is. En het evangelie is voor ons het allerbelangrijkste. Als het al heel gewoon is voor de Filippijnen om te delen, dan wordt deze houding door het licht van het evangelie nog versterkt. Ook al zijn de Filippijnen gewend zich gelukkig te voelen, wanneer zij een mormoon leren kennen zijn ze wel bijzonder onder de indruk, want er is iets buitengewoons aan hen die het herstelde evangelie naleven.”

Misschien is dat wel waarom de niet-leden die bij de Misalucha's komen met zo'n warm gevoel van binnen weer vertrekken. „We leren hun over de gezinsavond en vertellen hoe hecht ons gezin is geworden door het evangelie,” zegt broeder Misalucha. „Je hebt het meeste succes met mensen die je kent, omdat je ervaringen met ze uit kunt wisselen en aan kunt sluiten op hun achtergrond.” Toen de Misalucha's in Cebu City kwamen was het evangelie nog een geheim voor ze. Zij hebben hier echter ontdekt hoe zij een voldoeninggevend en gelukkig gezinsleven kunnen hebben, zowel nu als in de eeuwigheid. Als zij er iets over te zeggen hebben, is dit een geheim dat niet erg lang voor anderen verborgen zal blijven. □

Geïllustreerd door Richard M. Romney

Omslag:

Het geheim van Cebu

Het verhaal van
een Filippijns gezin

Zie bladzijde 34

Voorkant

Linksboven:

Een karbouw of waterbuffel,
het nationale dier van de Filippijnen.

Midden, v.l.n.r.:

Een „outrigger” in Noordcentraal-
Filippijnen

(foto: Michael K. Holmes);

Twee Filippijnse kinderen
met het traditionele boerenhoofddekseel;
Ballonnenman in het Rizalpark van de
Filippijnse hoofdstad Manila.

Onder:

Zendelingen en zo juist in de zee
gedoopte bekeerlingen bij Red Beach
op het eiland Leyte
(foto: Kurt L. Soffe).

Achterkant

Linksboven:

Een van de gebouwen op de grote
campus van de University of
Santo Thomas te Manila.

Onder, v.l.n.r.:

De kleurrijke begroeiing van Fort
Santiago, de oorsprong van Manila;
Zicht op de Manila-baai vanuit het
Rizalpark;

Ayala Avenue, het financiële centrum
van Manila

(foto's: Richard M. Romney).

